

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 258, octubre del 2008

PATENTS, MARQUES, DISSENYNS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOVINA
RELOJOTGERIA - JOIERIA

Descomptes molt interessants

Aprofiteu els últims mesos

Durant tot el temps de liquidació el nostre taller de reparació continuarà oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

**ES TRASPASSA LA BOTIGA
RAO AL 93 555 10 60**

85 ANYS

TALLERS MASNOU
1923-2008

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

DOGI
international fabrics

Pintor Domènech Farré, 13-15 · Tel. **93 462 80 00** · 08320 El Masnou
www.dogi.com

GENT DEL MASNOU

Bulletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Entrada per mar al port de l'Havana en un gravat de final del segle XIX.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

SALUT I FEINA

Ja som de ple a la tardor, l'estació en què la terra exhibeix els contrastos més agosrats i es vesteix amb tota mena de colors com si, presentint l'hivern que ja s'acosta, es volgués protegir amb la calidesa de les coloraines i els tous de fullaraca que encatifen els boscos.

La tardor, però, també presenta una altra cara menys amable, que no té res a veure amb els afers i el devenir assenyat de la natura. Acostuma a ser una etapa de transició, després del lapsus estiuenc, en què reapareixen a escena tots els afers socials i econòmics que s'havien deixat en *stand by* (endormiscats) als calaixos dels poders polític i econòmic que piloten la nostra societat. D'aquí ve el més que guanyat tòpic de "tardor calenta", que gairebé cada any ens espera, amb tota la seva cruessa, en girar el full del calendari i retrobar-nos, de cop, amb la realitat.

Enguany, en obrir els esmentats calaixos, han tornat a treure el nas vells assumptes pendents, com la qüestió del finançament i de l'aplicació de l'Estatut de Catalunya, amb l'agreujant de la poca sensibilitat per assolir l'entesa entre els partits catalans, de cara a fer un front comú per defensar allò que ens pertany en aplicació estricta de la llei (ja no parlem del que ens correspondria si s'hagués respectat el text íntegre de l'estatut aprovat pel parlament de Catalunya o si els catalans disposéssim d'un tractament fiscal més just com ho seria el concert econòmic, però tot això ja són figures d'un altre paner).

D'altra banda i, per acabar-ho de complicar, s'ha destapat la caixa dels trons de la crisi econòmica, d'abast mundial, que està fent trontollar el sistema financer de la totpoderosa banca i dels mercats borsaris, massa ocupats en una etapa de vaques grasses menada, per damunt d'altres consideracions més assenyades, pel guany immediat i la manca de previsió, cosa que posa en evidència una vegada més que l'actual sistema que regeix el nostre món, malgrat l'opulència i les falses demostracions de força, presenta moltes febleses i desequilibris, que cal corregir a temps, abans no sigui un pèl tard.

El "sistema" en el qual estem immersos ens empeny muntanya avall en una folia cursa de consumisme desmesurat, en la qual prima allò del: gaudeix avui del que vulguis i ja ho pagaràs -amb escreix- demà, demà passat, o al llarg de 40 anys, com és el cas de les hipoteques gairebé de per vida que tant han proliferat i que ara fan aigües pertot arreu.

Cal demanar -o exigir- als directores d'aquesta orquestra tan desafinada que baixin del núvol on estan instal·lats i que posin en solfa, amb imaginació i plantejaments socialment més justos, tot aquest desgavell, si no volen que la partitura els esclati a les mans. I a tots els qui hi participem com a músics o simplement oients d'aquest gran desconcert, tal vegada ens calgui recuperar una mica d'aquella saviesa dels nostres avantpassats, que, per damunt de tot, demanaven: salut i feina, i no estirar més el braç que la màniga i no deixar-nos enlluernar pels cants de sirena que ens volen fer gastar fins i tot allò que no tenim.

Malgrat aquesta visió tal vegada pessimista -o realista, segons es miri-, volem creure que el seny i humilitat, d'uns i altres, provocarà una reacció favorable en tots els àmbits i que, després d'aquesta tardor calenta, haurem après millor la lliçó i la música farà de més bon escoltar per a tots plegats.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
BOUS I ESQUELLES per Vocalia d'Acció Cívica	9
PA I CIRC per Joan Maresma Duran	10
RASCA I PICA per Ramon Serra i Roca	11
TOTS DAMUNT UN CASTELL DE NAIPS per Joan Camps	12
PEL NORD DE MONGÓLIA AMB BICICLETA (I) per Xavier Tarafa	14
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	19
NECESSITATS INNECESSÀRIES per F.X.C.	20
LA CORAL XABEC I L'11 DE SETEMBRE per Esteve Pujol i Pons	22
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas	23
ANECDOTARI MASNOVÍ per Joan Maresma	24
GARBO, ESPIA CATALÀ per J. Condeminas	25
CRÒNIQUES	
Presentació llibre: L'origen de la bandera independentista per J. Muray	26
AGRUPACIÓ SARDANISTA	26
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	27
ARRAN DE SÒL per Pledebut	27
GENT DEL MASNOU INFORMA	29
LLIÇÓ D'OPTIMISME per Ramon Asensio Cardell	30

X Trobada de Plaques de Cava del Masnou 08

Diumenge, 30 de novembre, al carrer de Pere Grau de 10 a 14

PANELLETS

De les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

pastisseria bomboneria

Font

Tenim l'autèntica Coca de Llavaneres

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

no crec fantàstic b o ú s t r i a o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CONTESTA AL SR. ADOLF BOUIS

No és la nostra intenció entrar en una polèmica sense fi i per això no respondrem a cap més carta que no creiem que es mereixi una resposta.

En l'extensa carta publicada el passat número de la vostra revista i en la qual el Sr. Bouis feia una rèplica dels veïns que estaven molestos per l'estiu una mica carregadet que portaven i portem els del Camí Ral i Ca n'Humet i carrers interiors.

Es fan una sèrie de preguntes i sembla que hi ha una sola paraula, que no apareix en tota la llarga carta i amb la qual sembla que molts o totes les preguntes quedarien contestades: la paraula és RESPECTE per a tothom.

Ens preguntem si els permisos per fer activitats a la platja, els dona el mestre "armero" o el manxaire.

Els Beatles i els Rollings feien remor, però ben feta.

En la carta no diu vostè el carrer on viu, però segur que no és a la vora de la platja.

Fins a l'estiu que ve o no?

Veïns del Camí Ral, dels carrers interiors, de Ca n'Humet i tots aquells que n'estan fins al cap d'amunt dels estius que ens fa viure el nostre Ajuntament

NO ENTENC RES!

Diàriament, en llegir la premsa em quedo sovint amb aquesta expressió del començament i penso que se n'hauria de dir alguna

cosa; però a continuació em repenso de fer-ho, ja que ens passariem el dia escrivint.

Però hi ha dies que l'estupefacció supera els límits i això és el que em va passar un dia de mitjan setembre, en veure unes notícies que realment no s'entenen, no el que deien, sinó el perquè de la qüestió. Són tres (tot i que podrien ser moltes més). Aquestes:

1a Es refereix al Masnou, concretament a una notícia des de l'Ajuntament, que diu que enderrocarà l'antiga caserna de la Guàrdia Civil, que hi farà pisos de protecció i que els vendrà per eixugar el dèficit de la compra que en féu al Ministeri corresponent. O sigui que fa 50 anys li regala al ministeri el terreny i el 10% de l'import de l'obra. Al cap dels cinquanta anys, i sense ús de la caserna, li compra per 1.000.000 d'euros una cosa que, no tenint cap ús, havia de tornar al poble gratuïtament. I ara, per eixugar el deute, hi fa pisos i se'ls ven. Molt bé, senyors. D'això, se'n diu **perdre bous i esqueselles**.

2a El partit Esquerra (ara ha perdut Republicana i de Catalunya) proposa que el vinent 2009 sigui declarat "Any Ferrer i Guàrdia". Molt bé, senyors. Està bé que s'honori un ciutadà, però en el cas d'aquest, tot i que fou el promotor d'un ensenya-

ment lliberal, etc., etc., ho va fer només en castellà, tot i que des dels anys vuitanta del segle XIX, un altre maresmenc, Flos i Calcat, havia implantat l'ensenyament totalment en català. **Que no tenim altres catalans que exerceixin com a tal per honorar?**

3a Una de braus i quadribarrada. Donava la notícia d'una cursa de braus a la plaça Monumental de Barcelona, i la imatge que la il·lustrava era el *torero* tret a espalles dels seus seguidors amb una bandera catalana a les mans. Això sí que no ho entenc de cap manera. Què pretenia portant la nostra bandera? Agafar peix, com es diu? La veritat, **no crec que sigui coherent l'ús d'aquesta salvatge pràctica amb el lluitament de la nostra bandera**.

Bé, penseu, analitzeu i, si us hi atreviu, escriviu.

Joan

LA HISTÒRIA ENS JUTJARÀ A TOTS

Suposo que les coses són com són i la limitació humana només deixa un petit, mesquí i únic camí per transitar de puntetes a les traïdores, mentides, assumptes foscos i coses mal fetes.

Un gran desplegament policial va tenir lloc l'altre dia a la rogalia de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil. Semblava que s'hi haguessin atrinxerat aquells bandolers i assaltabancs que ens mostren les pel·lícules americanes. De fet el que passava era que l'Ajuntament s'havia decidit a fer fora els pobres "ocupes", que ja feia temps aprofitaven l'aixopluc que els proporcionava la tan polèmica vivenda, i la Casa Gran tenia por que se'ls escapés-

sin com aquells ratolins que no sabem com agafar.

Vaig pensar que era una estratègia una mica exagerada, però que per fi el nostre consistori s'havia decidit a posar fil a l'agulla en l'assumpte de la caserna.

Jo, que sóc un irremeiable romàntic i que massa sovint vaig amb el lliiri a la mà, em pensava que els nostres polítics veurien una solució molt més d'aprofitament, pràctica, democràtica, popular, municipal, econòmica i senzilla a tot l'afer. Després d'haver pagat per una propietat, que ja era nostra, uns diners que encara no sabem ben bé per què; després de saber que les arques municipals comencen a flaquejar per unes despeses que no són necessàries; i després de la política d'estalvi que els nostres grans polítics ens recomanen per a aquests temps (mesures que no són de crisi), van i ens diuen que tiraran tot l'edifici a terra i faran pisos, els vendran i, dels beneficis, eixugaran una part del dèficit municipal (???) Tot això a boca de canó i a les nou del matí d'un dilluns qualsevol...

M'han tornat a ensarronar. Déu n'hi do, gent de l'Ajuntament, Déu n'hi do; demostren vostès ser uns prepotents, no els sembla? I l'oposició, què en diu?, hi està d'acord? Ja tenia raó aquell: llops amb llops no es mosseguen.

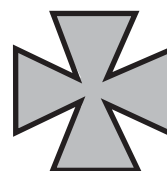
Se'm fa mala sang i m'agafen ganes de plorar.

Quanta ràbia que tinc.

Polític de saló

L'ONZE DE SETEMBRE

La passada vigília de l'Onze de Setembre, dins dels actes de commemoració de

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Octubre 2008

1	dimecres	Viayna
2	dijous	Dominguez
3	divendres	Aymar
4	dissabte	Ocata
5	diumenge	Ocata
6	dilluns	Fàbregas
7	dimarts	Viayna
8	dimecres	Dominguez
9	dijous	Aymar
10	divendres	Ocata
11	dissabte	Riera
12	diumenge	Riera
13	dilluns	Viayna
14	dimarts	Dominguez
15	dimecres	Aymar
16	dijous	Ocata
17	divendres	Riera
18	dissabte	Fàbregas
19	diumenge	Fàbregas
20	dilluns	Dominguez
21	dimarts	Aymar
22	dimecres	Ocata
23	dijous	Riera
24	divendres	Fàbregas
25	dissabte	Viayna
26	diumenge	Viayna
27	dilluns	Aymar
28	dimarts	Ocata

29	dimecres	Riera
30	dijous	Viayna
31	divendres	Dominguez

Novembre 08

Tot Sants	1	dissabte	Dominguez
	2	diumenge	Dominguez
	3	dilluns	Ocata
	4	dimarts	Riera
	5	dimecres	Fàbregas
	6	dijous	Viayna
	7	divendres	Dominguez
	8	dissabte	Aymar
	9	diumenge	Aymar
	10	dilluns	Riera
	11	dimarts	Fàbregas
	12	dimecres	Viayna
	13	dijous	Dominguez
	14	divendres	Aymar
	15	dissabte	Ocata
	16	diumenge	Ocata
	17	dilluns	Fàbregas
	18	dimarts	Viayna

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

basars fins a no bé r i A cord amb

la Diada organitzats per l'Ajuntament del Masnou, es va celebrar un col·loqui amb set pintors masnovins. Aquest acte anava seguit de la inauguració d'una exposició a la Casa de la Cultura amb obres de tots ells.

El simple fet de reunir-los constituïa un esdeveniment cultural en ell mateix, i l'exposició també resultà interessant i amena. Dit això, però, vull observar que, en el transcurs del col·loqui, que, francament, podria haver brillat bastant més, en una de les ocasions en què el moderador va formular la molt pertinent pregunta de si existia una pintura catalana, vàrem haver d'escoltar un discurs de molt poca fondària on es blasraven les banderes i hi cabia el fet de proclamar-se espanyol, entre altres coses. Aquest discurs no va ser contestat de cap manera i, fins i tot, algú el secundà amb matisos més apàtrides que espanyolistes. Felicitment, les intervencions van anar per moltes altres bandes i aquesta discordança —no oblidem que l'acte s'organitzava per celebrar la nostra diada nacional— no assolí un protagonisme major.

Al llarg de la història, molts artistes han contribuït a la formació d'una consciència nacional. Aquesta tria, però, no és obligada. Molts tindran altres prioritats: teoritzar inacabablement a propòsit de l'art, la pròpia sensualitat, el seu ego, l'èxit a les vendes o l'honesta exploració de vagues estepes que caben dins l'experiència humana.

Tots aquests interessos són legítims i tothom és lliure d'expressar-los: l'any té tres-cents seixanta-cinc dies per fer-ho.

Crec, però, que és responsabilitat dels organitzadors —és a dir, de l'Ajuntament del Masnou— assegurar que l'opinió manifestada per una persona no pugui desvirtuar el sentit d'un acte, a causa de l'absoluta manca de discurs que fonamenta aquest sentit per part dels organitzadors.

Ja sabem que els artistes són transgressors. Com a català, m'agradaria sentir que algun artista, convidat per error, ha posat en solfa segons què un dotze d'octubre qualsevol. Però aquesta i aquella no serien incidències comparables, perquè no és el mateix dedicar-se a molestar una bèstia en embranzida que un convalscent necessitat d'atenció.

Finalment, la pregunta de si existia una pintura catalana no va tenir resposta. Potser no calia. Els artistes van parlar d'altres coses que els interessaven. Hi va haver qui optà per no parlar gaire (com a postura militant). Potser ens estalviàrem una resposta decebedora; però, tot i així, hauríem preferit una anàlisi enriquidora a un discurs tronat.

Esperem que, en properes ocasions, durant aquesta diada que, des de l'Ajuntament, es vol de festa i de reivindicació, es tingui més consideració per alguns petits detalls. Altrament, ens podríem trobar que la refle-

xió sobre temes monogràfics d'interès per a Catalunya —està escrit que aquest és l'objectiu del plantejament nou de l'Ajuntament per a la celebració de la Diada— es faci en llengua castellana o en anglès, les quals coses són molt lloables i perfectament possibles (aquest estiu ho ha demostrat Juan Carlos Moreno Cabrera, un catedràtic de lingüística que s'ha oposat, amb coherència i honestat, als signants del *manifiesto por la lengua común*). Però, com assenyalem més amunt, l'any té tres-cents seixanta-cinc dies, on es pot fer de tot: també es poden fer actes propis d'un Onze de Setembre en un dia que no sigui l'onze de setembre.

Jordi Hooligan

ORFES DE LA RÀDIO

Ha començat el nou curs per a la majoria i ja hem tingut l'oportunitat de tastar les excel·lències dels canvis que s'han produït en alguns dels programes de ràdio amb major audiència a Catalunya. Major fins abans dels canvis, és clar.

Per dir-ho ras i curt, crec que ens hem quedat orfes. Orfes de ràdio. Per exemple, els matins ja no són el que eren i ara l'existència de milers i milers de catalans és més feixuga. Ens veiem obligats cada dia a iniciar la jornada sense aquell "Bon dia, Catalunya, són les vuit" amb la veu sempre encoratjadora i carregada de vitalitat de l'Antoni Bassas i el seu magnífic equip.

Segons ell mateix va explicar davant els micròfons de Catalunya Ràdio —en el que, de moment, va ser el seu darrer programa— no l'havien fet fora, però gairebé. És a dir,

li van posar unes condicions tan dures com inacceptables per continuar treballant, de manera que només li van deixar dues opcions: o feia el que va fer, anar-se'n amb dignitat, o bé es posava la dignitat al cul, i tragava amb la censura imposada des del poder polític. Un poder poruc, que sap que amb el desastre imminent del finançament i el poc que resta de l'Estatut, encallat al Constitucional, el desgast els serà inevitable i la pèrdua de votants també. Els calia salvar les naus o, si més no, intentar-ho. I per això han censurat la veu dels qui parlen amb criteri propi en l'exercici impecable del periodisme fet des de la llibertat, amb rigor i responsabilitat.

Aquesta temporada 2008-2009 serà tan grisa i mediocre a la "Ràdio Nacional de Catalunya" com a la "nostra", que ara ja és ben bé la "seva".

Tot plegat resulta molt trist. Segons diuen alguns sociòlegs, els catalans estem perplexos. Jo diria que més aviat estem dormint a la palla i mentrestant ens les van fotent. I de quina manera!

Ens despertarem algun dia?

Germà Seró

Premià de Mar

BASARS "CHINOS"

En aquest apartat del butlletí "Cartes a la bústia" he llegit alguna crítica sobre les botigues de basars dels "chinos". Tot plegat m'ha fet rumiar... i m'he adonat que existeix una altra realitat, que he pogut comprovar jo mateixa.

Un imprevist va fer que una amiga meva no pogués anar a comprar una cartera escolar per fer un regal. M'ho va demanar a mi. Volia que anés a un comerç de tota la

Fruites de tardor; tota una festa!!

FRUITES I VERDURES

**Collita pròpia
Comandes a domicili**

Masnou Centre · Tel 93 540 03 52

mercaserveí
Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59
Tel 93 555 32 32
El Masnou

C A N

R A C

www.canrac.com

De tot per fer els vostres
panellets i receptes de tardor.

Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou

C A N

R A C

www.canrac.com

*Carme Miranda, sabor,
joia i salut, Carme Mi-
randa, fruita i verdura
fresca diari@ment, Car-
me Miranda, sabor, joia
i salut, Carme Miranda,
fruita i verdura fresca*

Navarra 58, el Masnou
93 540 76 54

el celler del mar

**GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA**

Vins, caves i licors
Gran selecció de vins
Vins al detall

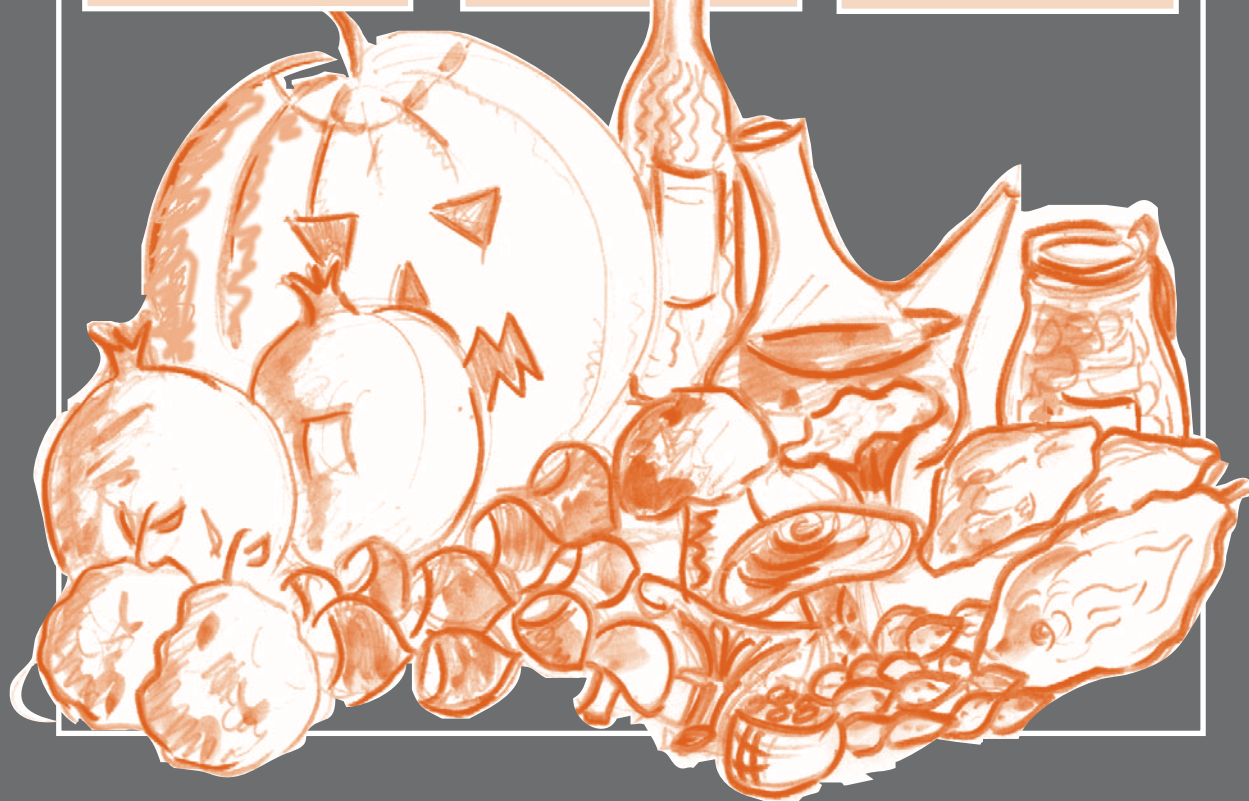
Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

ecològica

Alimentació ecològica. Fruïtes
i verdures de temporada.

Navarra, 24 · 93 518 21 00 el Masnou
www.lecologica.es

h o b e r t a

Ve de la pàg. 7

vida del Camí Ral per fer la compra. Però, per desgràcia, en aquella botiga no venien carteres per anar a escola. Ho necessitava per a les tres de la tarda i eren la una tocades. Hi havia pressa, però cap dels comerços en els quals tenia opcions de trobar el que buscava no era obert! Havia de deixar la meva amiga sense el regal? Llavors, em cridà l'atenció una d'aquestes botigues dels "chinos" que tant reuig desparten. Em decideixo a

entrar-hi. Entre la infinitat d'articles que s'amunteguen a les prestatgeries trobo carteres escolars. Bingo! Ja tinc la solució. Evidentment, la qualitat no és la mateixa que la que pugui trobar en un establiment comercial d'aquells de tota la vida, però em resol el problema. Un altre cas. Surto d'un curset a les dues del migdia de dissabte. Pels carrers del Masnou tots els comerços són tancats. És curiós, però els únics que tenen obert són els basars "chinos" i el forn de pa. Si algú té una emergència a aquesta

hora... on pot anar a comprar? L'única alternativa és agafar el cotxe i anar a les grans superfícies com l'Eroski o el Lidl. Però, els qui no conduïm, què fem? Anar al tan criticat basar "chino"? No sóc ningú per dir en quins horaris han d'obrir i tancar les botigues del poble. Però és una llàstima que, en hores intempestives, l'única solució que tens és... anar al basar "chino". Lluny de ferir qualsevol susceptibilitat, aquesta és, per desgràcia, una realitat com un temple.

C.F.

AVÍS PER A LA BÚSTIA OBERTA

La Redacció d'aquest Butlletí agraeix la bona acollida i participació dels socis i lectors a aquesta Secció d'opinió personal. Ahlora, recorda que les cartes adreçades a la *Bústia Oberta* no han de sobrepasar les 20 línies mecanografiades. En cas d'excedir aquesta extensió, la Redacció es reserva el dret d'escurçar-les o desestimar-ne la publicació. Moltes gràcies.

BOUS I ESQUELLES

Per *Vocalia d'Acció Cívica*

Al diari EL PUNT del 23 de setembre surt una notícia a la tercera pàgina, sols el titular del qual ja fa pensar: "EL MASNOU VENDRÀ ELS PISOS PROTEGITS DE LA CASERNA DE LA GUÀRDIA CIVIL PER RECUPERAR L'IMPOR PAGAT PER L'EDIFICI."

Al butlletí núm. 248 de desembre del 2007, pàg. 27, amb el títol "La Morterada" ja vam exposar el nostre pensament referent al tema de la compra de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil; però ara, nou mesos més tard (sembla un part), ens tornen a ensenyar el poc control de la situació, les presses, o no sabem què, dels nostres administradors públics.

En la data indicada ja fèiem una reflexió als qui ens governen referent a aquest tema i sols cal dir que ens reafirmem en el que vam dir aleshores. D'acord que es necessiten habitatges assequibles per al jovent o per a gent que està en estat preemtori, però això no justifica que, si al seu dia vam regalar a l'estat espanyol els bous, ara els haguem de donar també les esqueles.

Que no ho veuen els caps pensants? Si fa 50 anys ho vam regalar perquè s'hi fes una caserna per tenir la Guàrdia Civil a la nostra vila -que era un servei que es necessitava-, ara però, que marxem i marxem de Catalunya, no els paguem el que els vam regalar, reclamem-los-ho i paguem un simbòlic euro; però no, els nostres dirigents locals pa-guen una morterada, que hauria pogut servir per construir els habitatges i més, i ara s'ho volen vendre per cobrir els crèdits que han fet per pagar a l'estat.

Senyors alcalde i regidors que formeu l'equip de govern, creiem que no ho feu bé això; no és grat al poble que amb els diners nostres es facin aquestes "males obres", ja que sembla que, per ser diners del poble, valgui tot.

Tal vegada la població en prengui nota i busqui bé qui pot defensar, al millor possible, els seus interessos. Molta gent va pensar que, en ser un govern format per socialistes i excomu-

nistes de verd, la primera pensada seria sempre per a les millors del poble, però així veritablement ens desorienten.

No volem deixar de recordar que l'equip de govern governa en minoria i els senyors d'Esquerra (han perdut allò de republicans i catalans) fan suport a l'equip dirigent amb les seves abstencions o votant a favor. No val a dir que, com que eren al govern a la legislatura anterior, ara, per coherència, segueixen fent-ho. És una altra cosa a tenir en compte.

El poble parla i l'Ajuntament calla, no diu res i va fent el que li sembla, sense tenir presents les diferents opinions. Si una proposta és bona per al poble, encara que sigui de l'oposició, cal escoltar-la i tenir-la en compte.

Masnovins, hem perdut el bou i les esqueles, en aquest tema, i quants més n'hi ha de semblants?

PA I CIRC

Per Joan Maresma Duran

Sembla ser —segons Sant Google— que aquesta famosa frase va ser escrita per primera vegada pel poeta romà Juvenal. Repetida des de fa 2000 anys i recordada aquí de forma ben lliure, el poble el que vol és pa i circ, és a dir, menjar i diversió. Potser podem entendre que aquesta llatínada —*panem et circenses*— mostra el menyspreu d'un aristòcrata vers la xusma. És al contrari. Tal vegada és una constatació melancòlica. Mentre hi hagués prou diversió i no es passés gana, las institucions podrien fer el que volguessin i els cèsars també, per exemple, desmoralitzar el senat, cosa que tant ahir com avui ajuda força. De la resta, a ningú no li importava.

De tant en tant sentim alguna frase cèlebre, fins i tot grans bestíeses es repeteixen sovint. El *pa i circ* també apareix. Aquest preàmbul ve perquè el passat dia 5 d'octubre es van celebrar eleccions municipals a Brasil. He seguit al diari (veig poc la televisió) la campanya. No l'he seguida ni amb gran interès ni amb gran constància. Tothom promet la lluna, però em fa l'efecte que és tot una continuïtat: els governants, en tots els poders, sembla que segueixin una llei que no els interessa (cosa que no passa a un brasiler poderós, o sigui, obeir una llei que l'incomodi) i posen en pràctica aquesta filosofia de govern. Les xar-

xes de televisió i els seus esdeveniments espectaculars, els xous a la platja (l'any passat els *Rolling Stones* van tocar de franc a Copacabana i de tant en tant també hi ha concerts aquí), el Carnestoltes i la *Canarinha*... la diversió està més que assegurada. El governant dóna el pa amb les anomenades *bolsas familia* (una mena d'ajuda alimentària per als més desfavorits) o amb d'altres ajudes, que no són més que sobralles. També el pa de l'esperit és distribuït: és clar que el nivell del poble necessita ser satisfet amb el que està preparat per apreciar, ja que el nivell d'educació és pèssim. Llavors, amb l'accés al que es fa de pitjor internacionalment, el *Big Brother Brasil* no té res a envejar, suposo, al *Gran Germà* de cap altre país ja que desconec el contingut d'aquests programes.

Ningú no pensa més del que és necessari, i això garanteix l'estabilitat de l'esquema *pa i circ*. Naturalment, existeix l'altra cara de la moneda, com tot a la vida. Com és Brasil? És ben complicat d'explicar.

Els governants, tot i així, s'esforcen. Aquests dies tenim als titulars dels diaris el famós *pré-sal*. Penso —no n'estic segur del que és; ningú no m'ho ha sabut explicar amb exactitud— que és la capa de terra i de sal que es troba per sobre del jaciment petrolífer més important de Brasil, que va ser

descobert fa poc i del qual s'està estudiant la forma d'extreure l'or negre. El president Lula va comentar —no exagero— el següent: *Jo em pensava que el mar era salat pels orins dels banyistes*. Realment aquest senyor és impagable.

També als diaris sortia que traficants de drogues i d'altres malfactors utilitzaven *jacarés* (el cocodril autòcton d'aquí per entendre'ns) contra enemics o víctimes. ¿Som a un pas dels espectacles del Colosseu de Roma, amb membres de clans rivals combatent les feres armats amb un ganivet? Aquesta notícia també va sortir al diari *el país* el dia 4 de setembre. De totes maneres, segurament l'*Ibama* (el ministeri de medi ambient) prohibiria els *jacarés* i d'altres feres natives i s'haurien d'adquirir lleons; res d'estressar la fauna brasiler. Podem dir que al circ romà el que passava era entre pagans. Ara som cristians civilitzats. Els trinxeraires d'ara que maten i roben són també cristians civilitzats. Jo he conegut persones a qui va fer gràcia la història dels *jacarés*...

Per no parlar dels candidats que es presenten a les eleccions municipals amb processos pendents amb la justícia. I aquest titular va sortir també a *el país* el passat 25 d'agost. És allò de la dona del Cèsar... Juvenal tenia raó a qualsevol lloc.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Llargues estones dedicades a pensar no et faran ric, però sí més savi i, donant-li voltes als raonaments, arribes a la conclusió que no tot té solució i no la té perquè som imperfectes; els humans som màquines d'equivocar-nos i tota bona teoria topa amb la nostra tossuderia davant la lògica. Hi ha coses que tenim claríssimes, però no funcionen perquè errem una vegada i una altra, metòdicament, com un rellotge de precisió i ens preguntem com podem ser tan estúpids?

Per què és tan difícil que els catalans s'ajuntin per plantar cara a Espanya?

Bellugats per plantejaments de partit, els nostres representants davant la metròpoli es belluguen en una mena de regne de taifes, on tothom vol portar l'aigua al seu molí per moldre "el seu blat" i no el de tots. El concepte de País per a aquesta gent no deixa de ser una de les trampes que fan servir per enredar el personal. A ells, a aquests senyors que viuen gràcies a nosaltres, el que realment els importa és el partit i no el país i d'aquí vénen tots els mals. Pensen en clau d'eleccions l'endemà d'haver-les guanyades i la seva prioritat és tenir els màxims representants en tots els llocs de poder possible, que en una democràcia són: legislatiu, judicial i executiu.

Quan embruten amb la seva pestilent necessitat de poder les claus i els puntals bàsics de la nostra feble democràcia és quan més em recorden el llibre de George Orwell, el famós 1984.

En el fons, a aquests demòcrates-funcionaris, els agrada aquell control superlatiu del qual ens parla el llibre d'Orwell, i així estalviar-se la part carregosa de donar explicacions.

Sabeu què hi ha pitjor que una dictadura? Doncs ni més ni menys que el control intern dels partits polítics. ERC encara manté el format assembleari, però els qui remenen les cireres ja fa temps que intenten que no sigui així, perquè aquest sistema pot fer callar el líder com ja es va veure en el numeret de l'estatut; els manaires deien una cosa i la base (o sigui el poble) en va dir una altra i, és clar, aquest fet és intolerable per als qui van repapats en el "seu" cotxe oficial, amb el "seu" xofer i mirant la resta de mortals amb la suficiència que dóna un cotxe de luxe. Aquest mateix són els qui diuen que cal estalviar energia i omplir el vehicle amb més places o agafar el transport públic. Evidentment ells prediquen pebre, però venen safrà.

El maleït tactisme, els tripijocs interns, el m'has mirat "lo meu", tot és més important que el país. La subsistència del partit està per sobre de totes les coses menys d'una: el manteniment a la cúpula del partit a nivell individual.

O sigui, que ens trobem amb gent amb un gran discurs sobre les necessitats del poble, del *som una pinya que no podrà vèncer ningú*; però, en resum, només es preocupen del seu futur (a vegades es preocupen també del futur dels

seus germans); la resta, pura tramoia i foc d'encenalls, que són molt aparents, però en el fons més falsos que un euro de goma.

No és que hi hagi gent que estigui cansada; el més fotut de tot és que no té solució, és que els humans som així. Moltes teories polítiques són meravelloses sobre el paper, però després arriba el manaire de torn i la fot enlaire. No tenim sortida, davant dels morros hi veiem un mur infranquejable, però cal seguir escalant-lo i, a cada reunió, desempallegar-nos d'aquesta gent tan ufana i tan superba, que vol dirigir les nostres vides amb un ordre de prioritats equivocades, on l'ego (o sigui ell) va per davant de tot, seguit del partit, i ja tinc dubtes si en tercer lloc hi som nosaltres. Que la tristesa no ens venci perquè el món, malgrat totes aquestes imperfeccions, sempre va endavant i en els moments de necessitat cadascun treu el millor de si mateix i sempre podem trobar la persona honesta, la que utilitza allò tan vell de: fes pels altres el que voldries que fessin per tu. És simple, però encara em vénen esgarrifances quan penso en la persona que va donar-me aquest consell, resum d'un temps que ja no existeix, on la paraula donada era llei, on les conviccions eren fermes i no depenien d'estadístiques i quan un deia blanc volia dir blanc i l'endemà, per coses que passessin, el color seguia sent el mateix.

Nostàlgia, segurament; però els catalans que vàrem viure l'època del Franco esperàvem molt més dels nostres polítics. En el fons em sap greu que la política hagi passat de ser un ideal a ser una feina o, el que és pitjor, una projecció per a feines millors.

TOTS DAMUNT UN CASTELLS DE NAIPS

per Joan Camps i Ortiz

La paraula **crisi** no defineix el que passa, quan el que passa és un **gran desgavell**. Desgavellar és el verb que el nostre Diccionari solemnitza amb la següent frase demolidora: **Un poble no es desgavella si tothom està unit**. Quan gairebé tothom campa per ell, podem imaginar el futur.

De tanta xerrameca d'ampolles mig plenes, tot el que hem malbaratat amb excés ni ens ho havíem guanyat ni era gratis. Quan l'ampolla té un forat al cul més gran que el broc, només pot omplir-se d'aire contaminat com les promeses vanes dels polítics que ens hem merescut i que, ignorant la crisi, ens han abocat en aquest desgavell. L'economia de lliure mercat comporta un món pervers on els cíncics, aquells qui fan gala de menysprear els valors morals, a més de viure folgadoament necessiten viure fastuosament i, massa sovint, són els qui poden moure els fils per viure majestuosa-ment, o sigui, millor que el mateix rei. En el llenguatge dels moderns anagrames, els cíncics viuen com un **ISPI-MOPOF**, o sigui, persona que té **Ingressos Sumptuosos, Patrimoni Incalculable, Molt Oci i Poca Feina**. Si no estiguéssim escarmentats dels antecessors d'en Putin podríem rellegir Marx, si bé no ens serviria de res; ja que els cíncics tenen la facultat de convertir en mafiosa qualsevol filosofia o doctrina per molt codi moral que proposi: cristianisme, comunisme, fins i tot solidaritat i democràcia. Els cíncics que governen el món ho han contaminat tot i no ens en deixaran un pam de net.

El lliure mercat ens ha abocat en aquest oceà, on el peix gros també devora el peix petit. En el món el peix gros és el poderós; i el peix petit, la morralla, és el feble, que a la vegada és pobre i, per a major humiliació, ara li han encolomat el sobrenom de NINJA. Anagrama de l'anglès, que vol dir **No Income, No Job, No Assets** i que traduït significa persona **Sense Ingressos, Sense Feina, Sense**

Patrimoni. En l'oceà dels cíncics, els peixos grossos han creat unes piscifactories humanes on els NINJA treballen a tongades i són nodrits amb un salari escàs i incert. Els donen feina només perquè laborin en coses, moltes de les quals hauran de comprar per sobreviure. En aquest acte de comprar i pagar-ne un sobrepreu és quan el peix gros, especulant amb el benefici obtingut de la feina del peix petit, cada dia es fa més ric i a la vegada més poderós. El poder ha creat viviers d'éssers humans que, igual que esclaus, manufacturen coses vendibles, que només milloren la vida dels qui ja viuen millor pel fet de ser propietaris dels centres d'explotació humana.

L'engany és d'una subtileza genial, ja que el NINJA, per exemple, un africà sense papers, el peix més indefens del viver que arrenca patates a les nostres plantacions, a l'hora de comprar-les a un preu superior al que li han pagat per sembrar-les i collir-les ajuda a fer més ric l'amo del conreu i també tots els intermediaris que especulen fins fer arribar les patates a la gran superfície que els les ven. Els qui no vivim com un immigrant sense papers, d'alguna manera donem suport en actiu o en passiu a l'estructura piramidal dels cíncics. Així, una vegada collides les patates, passen al viver dels qui les trien, les renten i les empaqueten en embalatges fabricats en altres viviers. Tot seguit, és el transportista –peix petit– que les

porta a destí passant primerament per la benzineria, on els expenedors –peixos petits– recapten per fer més rics els peixos grossos, els amos de la cadena petrolífera, el més esclavista de tots els viviers, ja que per a endur-se'n quatre barrils de petroli són capaços d'engegar una guerra i matar indiscriminadament a qui sigui.

Aquest **gran desgavell** promet ser el pare suprem de tots els desgavells on l'estafador causant ha estat una part de la gran banca del món globalitzat, anomenada de negoci, que sota la mirada d'un poder polític, que si no en depèn en suca, no s'ha conformat a acumular els grans beneficis sense risc del seu monopoli i ha repartit hipoteques a tort i dret, fins a saturar el col·lectiu NINJA, infringint la seva llei d'or, la de l'usurer sense entranyes, que consisteix a deixar diners només a qui els pot tornar amb interessos. Dit d'una altra manera: han concedit hipoteques als peixos petits: la gent sense treball fix, d'ingressos incerts i patrimoni inferior a la hipoteca que rebien en préstec. Això sí! Aquests préstecs incobrables els han vestits amb pape-rassa de lletra menuda, imposant interessos mafiosos que un NINJA mai no podria acomplir. Però la insolvència del NINJA no ha estat cap impediment a l'entitat prestamista, ja que el benefici immediat estava garantit mitjançant una estafa antiga, aquella que consisteix a vendre duros a quatre pessetes. Els cíncics d'aquesta banca, en aparença imprudent, ho tenien clar. De totes les hipoteques acumulades n'han fet paquets etiquetats taxats al valor que hauria de retornar cada NINJA, i els han ofert als mercats del món financer a preu de ganga. Com que en el món dels qui viuen com el rei també hi ha il·lusos, molts executius de poderoses entitats han engolit l'esquer del gran negoci, mentre els inventors de l'ensarronada han pogut inflar el globus fins a rebentar.

Ara ningú no és capaç de taxar el valor dels paquets comprats, ja que

les hipoteques de llargs terminis, si no assolixen nous ajornaments, aniran vencent lentament i fins a la data de pagament no és constarà la morositat. D'altra part, els alts executius responsables de la compra dels paquets, com que en la imprudència els va el lloc de treball, fan mans i mànigues

per salvar-se, maquillant les pèrdues virtuals que ja tenen acumulades. Així, ja ningú no es fia de ningú, la gran banca es mira de reüll i els qui tenen treball, ingressos estables i estalvis estan acollonits. Perquè el **gran desgavell** dels paquets d'hipoteques venuts poden estar incubant al banc o

a la caixa on tenim els estalvis. Això vol dir que qualsevol dilluns al matí, el peix petit anirà a laborar i trobarà la piscifactoria dels peixos petits tancada i el peix gros seguirà vivint com un ISPIMOPOF.

Frankfort Pareira

VINE'NS A CONÈIXER.
SOM AL CAMÍ RAL D'OCATA

Prat de la Riba, 98
93 555 78 94

ATENEM COMANDES
PER TELÈFON

C/ la Garrotxa, 4 (passatge) 93 540 13 29 el Masnou

La Llana

Tota mena de llanes per fer mitja. Tenim totes les novetats i colors per a aquest hivern... i recorda: si et venem la llana, et guiem el jersei!

MANTES DE PUNT (Quilts) última novetat!!

Labors de ganxet. Fils i tota classe de materials per fer puntes de coixí. Brodats a màquina. Arrangem peces de vestir.

Horari: Dilluns i dijous de 10 a 1 i de 5 a 8. Dimecres de 10 a 1. Divendres de 5 a 8. Dímarts i dissabte tancat

Pel nord de Mongòlia amb bicicleta

Per Xavi Tarafa (www.xtarafa.cat)

Primera part

Sigui per l'èpica de Gengis Khan, per l'estil de vida de molts dels seus habitants, encara avui nòmades, per ser un país de grans espais: deserts, estepes... o per una combinació de tot plegat barrejat amb l'exotisme d'una terra per a nosaltres llunyana, el fet és que molts viatgers tenim (o hem tingut) Mongòlia a la llista de viatges pendents. Tanmateix Mongòlia no és un país fàcil per viatjar-hi, i més per la meua forma de viatjar, que, com molts lectors del butlletí deuen saber, és amb bicicleta.

L'extensió del país és de més de 1.500 km², cosa que el fa tres cops més gran que Espanya. Així doncs, el primer que calia era saber com plantejar el viatge. No seria fàcil. Per sort, aquest estiu disposava de dos mesos per viatjar. Podia intentar fer alguna ruta d'entre 3.000 i 4.000 km. No veuria tot el país, però ja era una quilòmetrada que em donava cert marge de maniobra. Un cop vaig haver estudiat les guies i els mapes, vaig decidir centralitzar els meus esforços a pedalar pel centre i oest de Mongòlia, anant fins a les regions més occidentals del país pel nord i tornant a la capital pel centre. Un total d'uns 4.000-4.200 km. Començaria per un terreny estepari abans d'endinsar-me a les regions semidesèrtiques del nord per continuar pedalant per les proximitats de la serralada Altai fins arribar a Ulgii i, d'allà estant, tornar a UlaanBaatar pel centre del país, primer creuant el desert que hi ha entre Khovd i Altai, posteriorment a través de les muntanyes Khangai i el parc nacional del llac Tsaagan abans no fer el darrer tram d'estepa a la Mongòlia Central fins arribar a UB. Dur, seria dur, i si sorgia qualsevol imprevist, el *planning* se n'aniria en orris. N'era conscient. Així vaig planificar les diverses *etapes* de la ruta enteses com a fragments de viatge entre diverses capitals d'aimag (regions), algunes d'elles de sis o vuit dies, per tenir una idea dels *timing* a seguir, i també vaig localitzar els trams que podien ser més monòtons i per tant *evitables* per si calia pujar la bicicleta en cotxes i així no perdre el vol de tornada. Ara sí, podia plantar-me a Mongòlia i posar-me a pedalar.

Vaig aterrar a UlaanBaatar el 8 de juliol amb la intenció de començar a

pedalar el dia 13, un cop tramitada l'extensió del visat, al consolat de Barcelona tan sols el tramitaven per un mes, i després d'haver gaudit com a bon turista del Naadam.

La paraula *Naadam* es pot traduir per vacances o festival i té una mica de totes dues coses i també d'esdeveniment esportiu. El Naadam és una trobada anual on es disputen els tres principals esports mongols: lluita, tir amb arc i curses de cavalls. D'una banda hi ha l'anomenat Naadam nacional, que es realitza a UlaanBaatar cada estiu entre l'11 i el 13 de juliol, i d'altra hi ha tot de petits Naadams, a nivell regional, principal-

ment a les capitals d'Aimags, i se celebren en diferents dates durant l'estiu. En ambdós casos no es tracta tan sols d'un esdeveniment esportiu sinó que és un esdeveniment social de primer ordre: la gent es desplaça fins a les capitals d'aimag o a UlaanBaatar, retroba velles amistats o familiars a qui no veu durant l'any, mengen i beuen tots plegats, els nanos frueixen de les fires d'atraccions que s'instal·len al voltant de les zones de competicions i, evidentment, tothom segueix les vicissituds de les diverses competicions. Jo vaig poder gaudir de dos Naadams, primer el de Zummond, una població a uns 40 km de la capital, i després del Naadam Nacional. Dos dies després del Naadam Nacional començava a pedalar.

Les primeres etapes eren gairebé de tràmit, ruta asfaltada, que m'havia de permetre agafar una mica de ritme ciclista i tenir el primer contacte amb l'estepa. També vaig tenir la primera avaria mecànica i ja el quart dia vaig haver de sacrificar el primer punt interessant de la ruta, el monestir budista d'Armarbayasgalant per posar la bici en un camió i dur-la a reparar a la ciutat que havia designat com a fi d'etapa, Erdenent, que amb 75.100 habitants és la segona ciutat més important del país tan sols superada

per UlaanBaatar.

D'allà estant, un cop reparada la bici, començava realment el viatge. Mitja jornada, encara asfaltada, em duria fins a Bulgan, on, allà sí, s'acabaria la bona vida. Els quatre dies següents em van servir per arribar a Mörön a través de pistes polsegoses i molt transitades per jeeps, furgonetes i camions que et deixaven ple de pols a mesura que t'avançaven. Per acabar-ho d'adobar, vaig començar a experimentar la climatologia mongola en forma de tempestes descomunals, que et descarregaven al mig del no-res sense lloc on aixopugar-te.

Un cop a Mörön, vaig fer una escapadeta cap al Nord, a prop de la frontera amb Rússia. El destí, el llac Khovsgol que amb els seus 136 km de llarg i 36 d'ample és el llac d'aigua dolça més gran de Mongòlia. Pedalar sota la pluja més de 60 dels 100 km que separaven Mörön de Khatgal, la població que existeix a l'extrem sud del llac, va tenir la seva recompensa. Tot i que el dia que m'hi vaig estar, la climatologia no va acompanyar gaire, en vaig tenir suficient com per gaudir dels darrers boscos de coníferes de la taigà siberiana i dels blaus turquesa del llac en els moments que entre els núvols i el plugim que m'acompanyava s'obrien esclatxes per on s'escolaven alguns raigs de sol. Queda per a un altre viatge fer algun recorregut al voltant del llac o fer alguna expedició a cavall per la depressió de Darkhad, a l'oest del llac, i conviure amb els Dukha, ètnia de ramaders de rens nòmades que, igual que els lapons, viuen en *tepees*.

Retornat a Mörön amb cotxe, ja que no calia pedalar dos cops el mateix trajecte, tocava començar el que el meu amic Marko, un eslovè amb qui vaig contactar per Internet ja que havia fet la mateixa ruta que jo plane-

java, havia anomenat la gran pedaleda cap a l'oest. 700 km fins a la següent ciutat de certa envergadura, Ulaangom, de 27.000 habitants. Van ser dies de pedalades extenuants on els paisatges d'estepa i les últimes resquillades de taigà van anar donant pas als deserts del nord. Xàfec als primers dies, pistes sorrenques en les quals de tant en tant tocava empènyer la bici en els darrers, i sempre quatre o cinc pistes en *paral·lel* on prendre la decisió de quina era la millor a seguir per no errar el camí, van fer d'aquesta l'etapa més exigent del viatge. Tanmateix la duresa del tram es va veure compensada per la gent que m'anava trobant durant el trajecte. Gent que et parava pel camí i t'oferia quelcom de menjar, llogarrencs sorpresos, que, quan em veien parar als *ganz* (cantines) dels pobles i pistes per on passava, intentaven establir conversa amb mi i sobretot els nòma-

des amb qui feia nit, van atenuar la duresa de l'etapa. Els nòmades em van acollir durant tot el trajecte. No tan sols en l'etapa Mörön-Ulaangom sinó des de la sortida d'UlaanBaatar fins al final del viatge, quan em va caldre, sempre em van ajudar. Van ser molts els dies que a la tarda, quan tocava deixar de pedalar, em vaig acostar a algun campament de gers, les tendes tradicionals mongoles, i, en preguntar-los si podia plantar la tenda, mai no s'hi van negar. És més, sempre em van oferir com a mínim un te amb llet salat i quelcom per picar, i la majoria de cops no només això sinó un àpat complet per acabar passant tota la vesprada amb ells fos xerrant o veient la tele. Sí, la tele, per exemple, la inauguració dels jocs olímpics de Beijing en un televisor en blanc i negre connectat a una parabòlica i amb l'energia provinent d'una bateria carregada amb una placa solar.

Històries de la vila

Per Joan Muray

L'INDIANO -de "Croquis Cubans"-

La figura de l'indià és una figura molt lligada a un temps i uns indrets, com són els segles XIX i primera meitat del XX; quant al lloc, ho eren especialment de la costa, tot i que a l'interior del país també n'hi va haver. I, si filem més prim, direm que certs trossos de costa en donaren més que altres.

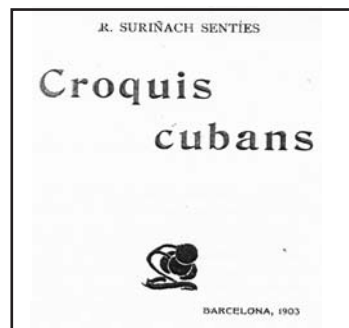
Però la figura, el prototip, serien pràcticament els mateixos: uns joves que marxaven cap a Amèrica a fer fortuna i, els qui aconsegueixen de fer-la, en tornar rics a la seva vila es fan bastir cases esplèndides, algunes també d'un gust dubtós, però això sí, totes ben ostentoses, perquè es vegi que l'abillen. A molts, també, la fortuna els serveix per fer de mecenes i així també ajuden a la florida del país. Al Masnou del primer terç del segle XX, hi va residir un escriptor, Ramon Suriñach i Senties (Barcelona 1881-1964), que abans també havia fet estada a la perla de les Antilles, a Cuba, d'on deuria sorgir tot el material que després li va servir per a la seva novel·la "Croquis cubans", publicada a Barcelona el 1903, a la qual reflecteix, entre altres coses, la vida d'un indià a Cuba i després al Masnou. No sabem si els seus personatges són reals o de ficció, però sí que poden servir com a model de vida d'aquests personatges. Per tant, de l'esmentat llibre, n'hem triat el capítol que explica la vida d'un indià masnoví.

Diu així:

Quan En Pere Benet, després de vint anys de treballar, va arribar a ésser propietari d'un *ingenio*, que sempre havia sigut el seu *desideratum*, escrigué al seu germà del Masnou que a la primavera pròxima vindria a Catalunya, y que, com que volia entornarsen ab la Roseta, donés una empenta al casori. Acompanyavan la carta tres retratos. Un ab el jipi-japa posat endevant, y'l bastó de canya, capsat d'or, enganxat als dits, però a punt de fer el molinet. En la mà esquerra un *vegnero* solemne. El segón, sentat, una cama sobre l'altra, y ab el dit gros repenjantse en la butxaqueta de l'ermilla blanca. El tercer, ab trajo de camp. Las fotografias anavan enfaixadas ab paper rosat, y a sobre deya: *A mi sobri-na Rosita*.

Vista de l'Havana, en primer terme el "Morro de la Habana". D'una litografia de l'Arxiu Fidel Fita, d'Arenys de Mar.

Portada de "Croquis cubans"

Ramon Suriñach, autor del llibre i que va residir al Masnou.

Vingué la primavera y arribá, enjoyat, y ab joyas pera la núvia, l'oncle Pere; y aquella masnouhenca de vint anys, rosseta com un fil d'or y trista com una tortra, sinó de grat per forsa doná'l s'l día de la Mare de Deu de Setembre.

La *Rosita*, com va comensar a dirli'l seu marit—un marit que li avensava pel cap baix trenta anys—no volgué anar a París, entretenint el viatge pel Nort, sinó que li demaná passar uns días a Montserrat, y després, plegant las alas de sa joventut malaguanyada, anar directament a Cuba, que no tocant tantas ciutats y països li semblaria que no estava tan lluny de casa.

Al Octubre eran ja al *ingenio-Rosita* de Morón; y mentres el marit, ja passadas las primeras melositats nuvials, tornava a mostrarse, de mica

en mica, l' malhumorat *amo*, *niña Rosita's* vey a voltada de negrassos y de negrets, y tenía una mena de por que no contava al seu marit, y una mena d'eterniment que tampoch li deya, per que ell no l'hauria comprés.

Trobantshi exótica, arronsá las espatllas, se tancá la pena á dintre; ab un sospir mirá endarrera y's conformá.

La cambra que tenía's deya *Maria de la O*, y era tan afectuosa, que prompte's va captar la voluntat de la Roseta.

Doblantli la edat, no obstant y no ésser vella la bona negra, com á una nena li contá cosas dels fills que havia tingut: la distraqué ressenyantli costums de negres, las comparsas de Santiago, els balls, el rey Congo, la festa de la *culebra*, y la Roseta no podia menys d'estimársela y d'anar perdent davant d'ella la superioritat que son marit s'entossudia que tingués.

Al véurela sempre tristoya, *Maria de la O*, confidencialment, li preguntava de tant en tant si encare no's sentía mare, per que com á marassa qu'havía sigut aquella negra, sabia que'ls fills consolan sempre y fan estimar la terra ahont han nascut y jugan, l'ambient que respiran, els objectes que prefereixen...

Y la Roseta li deya que no, que encare no.

La mateixa pregunta li va fer un día la cuynera, *Mauricia*, un dimoni de trapassera, però una espasa pera la cuyna.

La Roseta, primer, s'extranyá d'aquella pregunta de qui ella no havia may donat una ombra de franquesa, però, després, com si tant se n'hi dongués ésser superior á n'aquella dona, contestá que no, que encare no.

Mauricia replicá, ab una mirada maliciosa, que *sería que la niña era estéril*, per que á *don Pedro* be se li havían sapigut fills ab negres. Aquesta sigué la punyida que mancava á n'aquell cor dolorós, però no'n digué rés ni al marit ni á ningú. Mes ¡ay! la pobrissona no va poguer sustreures al fástich que li feya'l seu marit, y lo que patía pera disfressarho no tenía fi ni compte.

Maria de la O, veyentla més trista que may, la feya riure á la forsa.

Li explicava cóm ho feyan pera curar el *apdrejón*, li cantava cansons com á una nena malalta.

Yo soy María la O
y no hay negra como yó.
Má bonita si la habrá
pero má grasiosa no.
¡Aaay!
¡Asúcar duuusel pero cuero no.

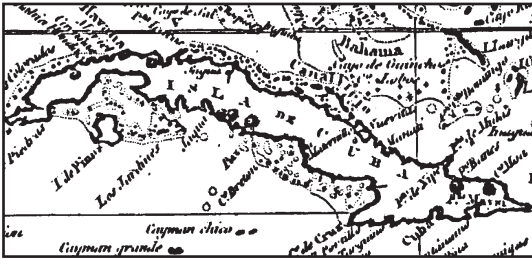
Ab la cansó que més distreya á la Roseta era ab aquella tan coneguda de:

—¡José!
—¡Señó!
—Tu amo te va á vendé
porque dise que no bates
la jalea del mamey.
—Que sí señó
que la bato bien!
que sí señó
que la bato bien!

Feya las dugas veus ab molta gracia, y, al acabar, ab els llabis imitava'l soroll que fan els treballadors al batre la *jalea*.

Vista de ciutat de Matanzas. Arxiu Fidel Fita, d'Arenys de Mar.

Carta náutica de l'illa de Cuba, del 1813.

A la esblaymada masnouhenca li saltavan unas rialletas pochfrancas, però queeran el premi que més s'estimava l'afectuosa negra.

Endevinant que'l caràcter sech y malhumorat del *amo* era la causa de la tristesa y de las llàgrimas sorpresas tot sovint a *niña Rosita* agafá una rabia tan forta á n'ell, que un día va dir:

—*¡Mi niña! Yo quiero maldest á una persona.*—

Ella va preguntar á quína, però no la treya d'aquí:

—*A una persona.*—

La Roseta, estranyada, va preguntar pèr qué, y la negra contestá que perque la *persona* era dolenta.

Allavoras *Marta de la O* va explicar que al seu país, pera malehir á una persona, un s'havía de posar nú al camp, completament nú, á la sortida del sol, y allavoras fer la maledicció, que no podí pas fallir; y la Roseta, recordant una doctrina que li varen ensenyar en sa llunyana y amorosida infantesa, li va dir que Deu no volta que's malehís á ningú, sinó que's perdonés á tothóm. Però com que la negra era tossuda y no'n feya cas, ella ho deixá corre, mentres *Marta de la O* donava la bona nit y afegía baix, baixet:

—*Mañana mañanita le maldesiré.*—

Superb efecte deuria fer la pobra cambrera, núa, al mitj del camp, mentres el sol la miraría, vermell, com avergonyit!

Uns días després, *don Pedro* caygué al llit, malalt, sense que'ls metges poguessin definir la malaltía; y lo seva dona'l cuydava com una Germana de la caritat.

En el llit, l'abatut *amo*'s mostrá un xich carinyós, gelosot y tot d'aquella joveneta que tenia por de deixar.

Ella pregava tot el día y s'en dolía cristianament de la cayguda inesperada del seu marit, y fins va fer una prometensa per si's posava bó. Però *don Pedro* seguía aixafat, queixós y amo-

Peró *don Pedro* seguía aixafat, queixós y amorosit ensemps, y ab aquella por de morir que no'l deixava.

Quan *Marta de la O* — perque la Roseta no's movía may del costat del llit—entrava ab una medicina ó ab un recado, duya una vivor de contenta en els ulls, que no podía dissimular.

A la Roseta va oscilarli un pensament que la feu somriure ensemps que la espantá, y, decidida, eixí de la cambra y topá ab la negra, preguntantli enérgicament que á quí havia malehit aquell día.

Marta de la O no sapigué mentir y contestá, entre contenta y vergonyosa, que al *amo*, á *don Pedro*.

Allavoras, per lo que pogués ésser, la esposa s'indigná ab aquella infelís á qui estimava tant, y li suplicá, pels seus fills, per lo que més volgués en el món, y li maná com á mestressa, que llevés la maledicció.

Marta de la O baixá'l cap humilment, ab obediencia d'esclava, y prometé que l'*amo*'s posaria bó.

¡Quí sab qué's va anar á empatollar en sas tradicionals creencias! Tal volta aquella tarde corregué al camp, á la hora de la posta, y núa altra vegada devant del sol, arrepenida, demanà perdó de la maledicció feta.

Peró *don Pedro* en lloch d'aixeribirse semblava que's fongués. Quan més atrapat se veyá, era més carinyós ab sa esposa, y arribá día en que'ls metges li van dir que fugís aviat d'aquella terra vers altres ambents que convenían á la seva salut.

Y desarmat de tota voluntat y tot orgull, morint en ell el malhumorat *amo* y reaccionanthi'l marit, que fins allavoras no comensava á enamorar-se de cor, vengué l'*ingenio*, y del bras d'aquella Roseta que cristianament va perdonarlo, y que, ab l'amor, dolsament va redressarse, vingueren á Catalunya y s'arredossaren en una caseta blanca del Masnou.

Foren molt felissos; ell va posarse bó, y s'estimaren tant, que, quan jo'ls vaig anar á veure, vaig trobarhi un masnouhench de quatre anys que sempre xerrava y reya.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

TRES PICS I REPICÓ

Abans, parlar de "picadura" era fer-ho referint-se a la picadura de la TABACALERA S.A. o bé a l'altra, la que millor s'enrotllava al paper de fumar, sense que els tronquets s'hi clavessin. També, la que l'índex empenyia suaument dins la cassola de la pipa, amb la pressió adient, per tot seguit calar-hi foc.

Crec recordar unes pastilles o planxes de picadura premsades, doble gruixudes que una tauleta de xocolata anomenades *Flor de Havana* unes i les altres *Crema de Cuba*. Allà per l'any 1951 vaig fumar-ne durant el servei militar a la Marina a l'estada a l'"Escuela de Suboficiales" a Cadis. Les venien a la marineria el "cabo compras" o bé el carter. Procedien del Marroc i entraven de contraban. Recordo amb delectança el fum blavós, aromàtic i dens que exhalava quan fumaves.

Aquestes o les similars eren popularment conegudes com a "picadura de rector", encara que molts rectors fumen però no piquen...

L'altra, la picada, tots ho sabeu, és: ametlles, sal, alls i julivert i un borrego o carquinyoli, tot ben picat al morter i macerat amb aigua tèbia o vi sec.

També les picades d'una vespa, d'una puça o de mosquits, cal tenir-les en compte; però, pel que fa a les meduses, no creieu que fora millor emprar el mot fiblada? per la gran superfície noure que provoca. Perquè al meu pobre entendre una fiblada deu ser quasi com un "tres pics i repicó".

Doncs bé, la fiblada d'aquest cnidari, del qual existeixen fòssils de fa més de 600 milions d'anys, són animals invertebrats capaços de generar i injectar un líquid urticant emprat com a defensa i per a la captura de preses per alimentar-se.

Tenen en comú l'organització general del cos, a dins desenrotllen una cavitat gàstrica central amb una sola obertura amb la doble funció de boca i anus. Aquesta obertura es troba envoltada de tentacles en els quals solen localitzar-se els cnidoblastos. La medusa és de vida lliure, té la forma de campana o

d'ombrel·la. La part convexa cap amunt fa que els tentacles pengin del marge corporal.

La seva reproducció és sexual. Segons l'espècie poden viure entre sis mesos i dos anys.

Mitjançant la contracció i expansió rítmica de les seves fibres musculars, les meduses són capaces de desplaçar-se; però aquesta capacitat de moviment no és suficient per evitar ser arrossegades pels corrents i els vents, que sovint les desplacen fins a les costes.

El seu cos, constituït per més d'un 95% d'aigua, té una densitat molt similar a la del mitjà marí, cosa que en facilita la flotabilitat.

A les nostres costes les meduses més freqüents són del tipus escifomeduses i entre elles podem trobar la *Pelagia notiluca*, la *Rhizostoma pulmo*, la *Cotylorhiza tuberculada*, l'*Aurelia aurita* i la *Chrysaora hysoscella*.

Altres no escifomeduses són la *Veella veella* i la Carabela Portuguesa (*Physalia physalis*) rars de trobar, però d'una fiblada tan perillosa que pot arribar a ser mortal. D'ella, en parla, però amb el nom d'"Hombre de guerra portugués" l'investigador, escriptor i antropòleg Santiago Genovés en el seu llibre "ACALI". La travessa de l'Atlàntic i el mar Carib fins a Mèxic amb onze persones de tripulació i cent un dies de mar.

Tot abreujant diu:

El seu fibló ha ferit Sofia (una de les tripulants). Aquesta no es queixa, està mig esvaïda i pateix molt. Li apliquem un parell d'injeccions calmants. El pols ha baixat i tenim por, ja que la "picada" pot matar fàcilment una persona, tant com si fos la d'una serp verinosa. Li provoca contraccions d'estómac, algunes a les cames i un fort dolor als ganglis inguinals. Fins a la nit no es va recuperar, però la cicatriu va restar visible.

Ara uns consells per a les fiblades:

- **Identificar-ne**, si pot ser, l'espècie.
- **Mantenir** l'afectat en repòs.
- **Intentar** retirar les restes de medu-

sa, punxa o espina (mai amb els dits).

• **Rentar** la zona afectada amb aigua de mar (mai amb aigua dolça). Tan sols emprar vinagre, amoníac o alcohol isopropílic al 60% en casos determinats, ja que aquests líquids no serveixen per a totes les espècies; el més recomanable es no usar-los.

• **Aplicar** fred, si és possible durant dos o tres períodes de cinc minuts. Però mai de forma directa sinó embolicant el gel amb un plàstic.

• **No fregar** la zona ni tocar-la amb les mans.

• **Es poden** administrar analgèsics si el dolor és molt fort.

• **Parar** atenció especial a persones amb antecedents al·lèrgics.

• **Traslladar** a un centre sanitari l'afectat.

Després d'aquesta llarga peroració permeteu-me un curt epíleg. Allà pels anys 45-50 anava a pescar amb el pare, que e.p.r. Calàvem xarxes per a les sèpies i ensems agafàvem meduses molt grosses. El filat era de cotó i, tement rompre les malles pel pes que feien, ajudàvem a suspendre-les fora l'aigua amb la mà dessota, amb el palmell ben obert.

Sempre senties una mica de coïssor i, en finir la feina, la pell de la cara interna del braç restava irritada i rogenca. Era molt molesta, però no perillosa. I el pare em deia: *Noi, si has de fer "pis" no te la toquis...*

Crec que la proliferació de meduses està en proporció directa a la de banyistes, i les fiblades, inversament proporcional a la quantitat de teixit del banyador...

Bibliografia: Revista "MAR" N° 457 "ACALI" de Santiago Genovés

NECESSITATS INNECESSÀRIES (1)

(o política de partits i economia prolífiques)

Per F.X.C.

Sense ser articulista ni home de lletres, menys encara lector i tampoc consumidor de mitjans de comunicació, fa temps que m'amara la necessitat de deixar anar opinions sobre allò que m'envolta. Com molts altres professionals liberals em dedico amb tot l'ànim i esforç a la construcció de la meua pròpia vida, sense major aportació al meu entorn. Em refereixo a la nul·la contribució que la classe dels qui som professionals liberals, situats, amb una vida ben encaminada des de molts punts de vista, amb una independència econòmica evident, fem al conjunt de la societat. Advocats, enginyers, metges, aparelladors, notaris, economistes i arquitectes naveguem en un vaixell ben dirigit, sense aturades ni concessions a cap altre navegant. Té algunes explicacions, però no són excusants. El silenci dels professionals i, per extensió, dels col·legis professionals és un luxe car que paga la resta de la societat: els professionals liberals tenim formació i coneixement, tenim responsabilitats i influència, tenim independència econòmica.

Heus aquí la meua autocrítica i primer intent d'esmena.

Per contra, ni que sigui conjunturalment, vivim en un país, Catalunya, on algunes de les persones amb més responsabilitat no tenen estudis i, quan els tenen, no coincideixen amb la responsabilitat que administren. Només a tall d'exemple: un president amb formació acadèmica deficient, un conseller d'obres públiques amb formació d'historiador, etc. Us imagineu un fuster amb vocació de metge exercint sense títol? o un enginyer electrònic amb molt d'interès per la justícia pública que exercís d'advocat davant el jutge en una causa d'assassinat?... Si llegiu la biografia dels polítics que ens han governat o governen trobareu aberracions de major port. La mateixa biografia posarà en evidència extrems més

fora de lloc. En molts casos, el seu interès per la cosa pública és novella, artificial, incoherent amb la seva trajectòria, sense crèdit.

Persones que han dedicat la vida a causes que no són públiques ni d'interès públic, creieu que es postularan per a càrrec públic amb una determinació clara al servei de la millora de la vida dels altres?

Segueixo amb el cas de la medicina;

Si em pregunto per la meua metgessa o metge ideals, jo li demanaria:

- que acrediti preparació acadèmica com més àmplia millor;
- que disposi d'experiència demostrable i exitosa en l'àmbit de la seva especialitat en algun hospital de referència, (aquest fet invalidarà metges relativament joves);
- que tingui vocació és més o menys deduïble si es compleixen els dos requisits anteriors;
- finalment no comento els trets de caràcter o aptitud/actitud personals per ser de caire més subjectiu.

Per què no ho fem en el cas de la política?

Les causes d'aquestes aberracions són fonamentades en l'actual sistema de partits, al qual s'afegeix la seva supeditació i consegüent desgovern/descontrol de l'economia d'ambició il·limitada.

D'una banda les possibilitats d'influència sobre els candidats a presentar per part dels electors són nul·les. De l'altra la mateixa maquinària dels partits corregeix les errades degudes a les mancances dels equips/candidats:

- Càrrecs sense formació habilitant s'envolten de múltiples assessors-càrrecs de confiança, que suposen, això sí, un encariment notable de les estructures administratives.
- Càrrecs amb manca d'interès previ per allò públic construeixen perfils vocacionals a redós del mantell mediàtic-publicitari de l'administració o bé erigeixen com més equipaments millor

(obra pública) que demostrin la seva voluntat de contribució social. Tant se val que aquests equipaments siguin o no prioritaris, necessaris o rendibles socialment.

- Càrrecs sense experiència de gestió en l'àmbit cometrans errors, que pagarem tots, o bé seran amagats per la maquinària que administren.

Tot plegat fa que una part important de les persones caiguin en una desmotivació-desmoralització a l'hora de pensar que tenim alguna cosa a dir en allò que és de tots i que finalment aboca a la desentesa-desconnexió sobre el nostre futur.

No hem de fer de polítics ni tampoc d'economistes o financers, però sí podem fer algunes coses. Jo us en dic algunes de les que jo aplico:

ÀMBIT DE LA POLÍTICA

1. Expressar-nos amb tota la claredat i independència possibles, cadascú en la mesura de les seves possibilitats.
2. Per garantir el punt anterior, caldrà mantenir independència respecte de la influència dels partits polítics existents, (militància, subvencions, etc).
3. Traduir aquesta claredat a l'hora de votar:
  - no votar, és clar, partits l'ideari dels quals no s'ajusti als nostres objectius/interessos/gustos;
  - no votar partits dels quals ens sentim

decebutos per motiu de frau al compromís i no hagin canviat els seus dirigents;
 – no votar partits que posin al capdavant persones amb poca formació acadèmica o que siguin excessivament joves;
 – no votar partits amb candidats de poc compromís social previ a la seva carrera política.

És possible que, feta aquesta tria, cap opció política no passi l'examen. Aleshores no voteu. També és un dret ben respectable. Ara i sempre.

A més, no votar pot generar una reflexió positiva tendent a modificar comportaments que haurien de ser prohibits/il·legals. Jo veig aquests:

- l'incompliment de programmes;
- la tria de candidats dins els partits sense garanties democràtiques ;
- el sistema de llistes tancades de partits;
- la disciplina de vot obligatòria dins els partits;
- la substitució de càrrecs electes a mitja legislatura per motius d'estratègies de partit; i són estafes públiques o censures al dret d'elecció dels representants públics han de ser considerades delictes; mentre no ho són, els ciutadans hem de considerar-

les delictes i castigar els qui les operen sense el nostre vot, tret d'esmena en públic o dimissió.

ÀMBIT DE L'ECONOMIA

Aquí només us faig alguns comentaris per no estendre'm gaire.

La influència de l'univers de l'economia en la desmoralització que apuntava té encara major transcendència. El nostre posicionament conscient respecte d'opcions econòmiques que normalment no ens plantejem són motors de canvi social encara més importants que l'opció política que triem, almenys des del meu punt de vista.

Les següents opcions no són gens innòcues, penseu-hi:

- Llogar, compartir o bé comprar habitacles, dipositar o no estalvis en entitats financeres, estalviar o no fer-ho, demanar crèdits o no fer-ho, acceptar o no llocs de treball llunyanos o no fer-ho (vehicles+temps+àpats), associar lleure i despesa econòmica o no fer-ho (cultura, esports, despesa de caps de setmana, etc), destinar recursos a la millora de la nostra visibilitat social o no fer-ho (vacances, vehicles, etc).

Hi ha d'altres elements que també poden jugar el seu paper per corregir l'estat actual de les coses:

Consumir o no mitjans de comunicació, acceptar o no l'entrada d'Internet a la llar, prendre'ns l'ensenyament com una oportunitat més de millora personal més que com a instrument per treballar a l'administració... o d'altres...

NOTES FINALS:

– En la confecció de l'escrit he invertit unes tres hores entre l'inici i l'acabat definitiu. He primat la frescor de la redacció a les errades en l'exposició; disculpeu alguna exposició poc clara.

– L'escrit té intenció d'intercanvi d'idees i l'esperit pràctic de poder servir d'esperó o complement a d'altres opinions.

– L'afegit (1) del títol té la següent explicació: la primera intenció que motivava l'escrit era parlar sobre l'edifici de noves dependències municipals que el nostre ajuntament construeix al centre de la vila. Finalment i no casualment, l'escrit ha versat sobre temes més generals que seran preàmbul de l'escrit (2) en què intentaré parlar-ne.

LA PETITA
G I N G U E T A

Cafès, gelats, cerveses, copes, aperitius, entrepans, ...

Bona música i activitats

Tot l'any!

Mirador de Pau Casals 08320 El Masnou (darrere el cementiri) · Tel. 659 839 436

LA CORAL XABEC I LA DIADA NACIONAL

Per Esteve Pujol i Pons

Havien dit que a la tarda plouria –va ploure al vespre, que és la tarda allargada–, però que la pluja ens respectaria al matí; fins i tot vam acabar l'acte institucional de la Diada amb un sol brillant, mira per on!

Molta gent a la plaça de l'11 de Setembre; em sembla que cada any n'hi ha més. La Coral va ser convidada a cantar-hi, com en d'altres anys. La Montserrat Llagostera i tota la colla hi fórem.

Vam sentir les paraules de l'Alcalde, la proclamació del Manifest Municipal i vam veure amb satisfacció l'homenatge floral a tantes persones, conegudes i anònimes, que han donat i donen il·lusió, esforços i potser la vida i tot per Catalunya, per fer-la més rica i plena; no es tracta solament dels herois del 1714, sinó de molts més, moltíssims més; d'ahir, d'avui i de demà.

Quaranta-una entitats masnovines (sí, 41) van fer-l'ofrena de flors davant el monòlit commemoratiu. Quina catifa sanament bigarrada, perfumada i patriòtica!

La Coral Xabec va cantar *Senyor sant Jordi*, amb lletra de Salvador Espriu i música de Francesc Vila. És una pregà-

ria per la concòrdia i la pau, per l'entesa virtuosa, per la salut de la parla catalana. *Amén, sí, amén.*

L'himne nacional d'*Els Segadors*, cantat per tothom mentre la Policia Municipal hissava la bandera, va cloure l'acte; la Coral hi va posar la polifonia amb l'harmonització de Josep Viader, que és la recomanada pel Secretariat dels Orfeons de Catalunya.

La vida individual i també la vida col·lectiva necessàriament inclouen rituals, molts rituals, que donen identitat, continuïtat –i, per tant, refermen la confiança– tant a la persona com al grup. Aquest ritual de l'11 de Setembre n'és un, i de molt notable. Em deixeu recordar el que deia la guineu al Petit Príncep?

El petit príncep va tornar l'endemà.

– Hauria estat millor venir a la mateixa hora, digué la guineu. Si véns, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres que començaré a ser feliç. Quan més temps passis, més feliç em sentiré. A les quatre ja em posaré anguniosa i plena de neguit; descobriré què val la felicitat! Però si véns a qualsevol hora, mai no sabré a quina hora abillar-me el cor... Calen ritus...

– Què és ritu?, digué el petit príncep.

– També és cosa massa oblidada, digué la guineu. És el que fa que un dia sigui diferent dels altres dies, una hora diferent de les altres hores. Hi ha un ritu, per exemple, entre els caçadors. El dijous ballen amb les noies del poble. El dijous resulta un dia meravellós! Me'n vaig a passejar fins a la vinya. Si els caçadors ballessin un dia qualsevol, els dies serien tots semblants i mai no tindria vacances.

Dos apunts només:

– l'Ajuntament va tenir la bona pensada de posar cadires a la plaça per tal que qui en tingués necessitat hi pogués seure i no hagués d'estar a peu dret durant la cerimònia cívica;

– gosaria dir que *Gent del Masnou*, de la qual forma part la nostra Coral, és de les entitats que cada any reben una ovació més sonora quan els representants fan l'ofrena floral; deu ser perquè els cantaires i socis aplaudim molt fort o bé perquè tenim àmplies i fervoroses simpaties vilatanes? Potser per totes dues coses, no fa?

Visca Catalunya!

Fotografia del grup de Gent del Masnou a la plaça de l'11 de Setembre.

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

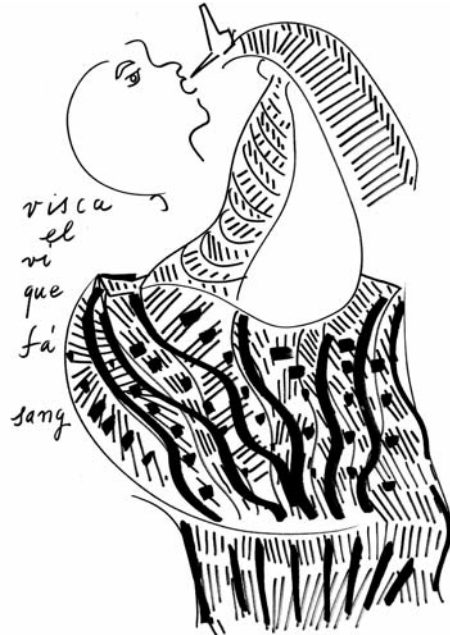
Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista.

SANG · SANGONERA

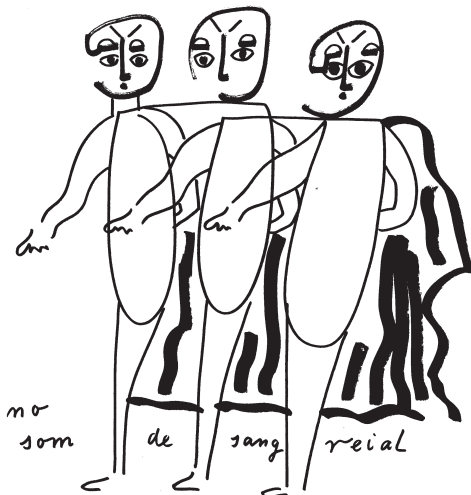
SANG.- Líquid espès, vermell en l'home i en els animals vertebrats i blanc en la major part dels invertebrats, que circula per les artèries i les venes i porta en suspensió cèl·lules anomenades glòbuls.

Quantes bones obres i quantes malifetes s'han fet en el teu nom.

SANGONERA.- Anèlid d'uns 6 o 7 cm de llargària, cilíndric, negrenc amb clapes grogues, té un xuclador amb el qual pot adherir-se a altres animals i xuclar-los la sang.

Abans s'emprava aquest animaló per treure sang als hipertensos.

Anecdolari masnoví

Per Joan Maresma

EL MESTRE MILLET VENIA A CASA

De la personalitat del mestre Millet, què en podria dir, pobre de mi, que no hagin escrit mil vegades més bé que jo tanta gent del país?

Només uns records personals dels dies que venia a casa a visitar el meu avi Pepet, sobretot aquells primers dies del que fou la guerra civil. Jo era un adolescent, tenia dotze anys.

Tothom sap la indignació que va sentir quan el 20 de juliol del 1936 van cremar l'església i com el seu fill, Lluís Maria, va haver d'aturar-lo ja que estava disposat a anar a l'església i enfrontar-se amb aquella colla d'incendiàries.

Recordo que comentava aquest fet amb l'avi i deia que, com a masnovins i cristians, havíem d'avergonyir-nos per no haver intentat d'evitar la crema de l'església, la qual, deia, era una prova de la fe dels nostres avantpassats, que amb el seu esforç aixecaren un temple per glorificar Déu i que els masnovins amb la seva covardia no férem res per

aturar-ho; i que Déu i sant Pere, el nostre patró, quan seria l'hora ens en demanarien comptes...

Com a cristià que era, de cap a peus, deia que havíem d'haver corregut el risc de, fins i tot, exposar la vida i no permetre el saqueig i la crema de l'església. S'acusava de covard.

Més endavant, quan la revolució dels primers dies es convertí en una guerra sagnant, tots dos comentaven el curs dels esdeveniments i la manera de fer dels dos bàndols i en preveïen conseqüències funestes per a Catalunya, tant si guanyaven els uns com si guanyaven

els altres. El Sr. Millet, que així l'anomenava l'avi, es feia més d'una vegada aquesta pregunta: *—Quin pecat tan gros deu haver fet Catalunya perquè sigui un poble tan dissortat?*

L'últim dels meus records del Sr. Millet fou de quan es va morir l'avi. Va venir a casa i, després d'expressar el seu condol amb poques paraules, va demanar per veure un moment el difunt. Va entrar a l'habitació i, al costat del llit on jeia l'avi, restà uns moments cap cot, murmurant una oració. Després se'n va anar sense dir res més que *adéu-siau*.

Església de st. Pere del Masnou després de la Guerra Civil el 1939

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

“GARBO”, L’ESPIA CATALÀ.

Per Josep Condeminas

Acostumats a la versió que el cinema ha donat sobre les activitats dels espies, amb persecucions espectaculars, trets a dojo, erotisme a manta i situacions impossibles, resulta sorprenent la biografia que l'escriptor Xavier Juárez ha donat sobre la persona de Joan Pujol i García, l'espia més eficaç i extraordinari del segle xx. El llibre està desproveït d'efectismes banals. Tot ell destil·la versemblança i quasi aclapara per la quantitat de dades i detalls que conté.

Nascut a Barcelona el 14 de febrer de 1912, Joan Pujol va cursar estudis al col·legi Valldemia dels Germans Maristes de Mataró. Encara que era un estudiant més aviat mediocre, va mostrar interès per les humanitats i les ciències, i amb una sorprenent facilitat per als idiomes, cosa que li va permetre de parlar català, castellà, francès, anglès i portuguès perfectament. Home de trajectòria política poc definida, no volgué enrolar-se en l'exèrcit republicà fugint de Barcelona, tot i que dos anys més tard ho va fer voluntàriament quan la guerra ja estava decantada a favor del bàndol faxista. Acabada la guerra civil i començada la mundial, Pujol es decantà clarament del cantó dels aliats. Pensant que la seva millor contribució a la derrota del règim nazi seria fent d'espia, es posà en contacte amb els serveis secrets alemanys instal·lats a Madrid. Una vegada dintre de l'engranatge i amb el nom en clau de “Garbo”, demostrà la seva eficàcia com a infor-

mador (enviant informes falsos, naturalment). Quan ho va creure oportú, va contactar amb el servei secret anglès i oferí els seus serveis com a agent doble. Contrastat amb l'estereotip d'espia alt, atlètic i amb glamur, Pujol era baix d'estatura, prim, calb, totalment anodí, “qualitats” que contribuïen a fer-lo passar desapercebut. Encara que afable i tranquil, tenia una ment freda i calculadora. Amb clara reticència en principi per part anglesa, finalment es traslladà a Londres i, amb total discreció, com un buròcrata més, cada dia anava a la seva oficina de Jermyn Street on va crear una xarxa d'agents ficticis dintre del Regne Unit, i enviava, d'acord amb els anglesos, una elaborada i minuciosa informació a Madrid fins al final de la guerra. Tot i que la seva labor era bàsicament administrativa, el perill de ser descobert era constant. Curiosament, la situació més perillosa la va aportar la seva pròpia esposa, que, inadaptada a la vida de Londres i fent gala d'un histerisme absurd, volia tornar a Espanya a qualsevol preu, cosa que no era convenient en aquell moment. Davant la negativa de Pujol, el va amenaçar seriosament a descobrir la seva activitat. Finalment, i amb la contundent advertència del mateix servei secret britànic, la dona va desistir. La labor de Pujol va ser extraordinària i fou decisiva per a l'èxit del desembarcament aliat a Normandia.

Acabada la guerra, tornà a Espanya i s'entrevistà amb el seu antic cap ale-

many. Tot i havent perdut la guerra i en prova de la credibilitat que li mereixia Pujol, li va pagar les trenta-cinc mil pesetes que li devia d'endarreriments, lamentant no poder fer-li entrega de la condecoració que li havien concedit a Berlín. Conscient del perill que encara corria, Pujol emigrà a Veneçuela amb els grans guanys obtinguts durant aquells anys i féu córrer la notícia de la seva mort a Angola per malària. Separat de la dona i casat de nou amb una criolla i, assabentat al cap dels anys que ja no corria cap perill, va descobrir la seva vertadera identitat l'any 1984 i fou honorat per nombrosos organismes oficials, fins i tot per Jordi Pujol, President de la Generalitat. A Anglaterra, molts dels seus antics companys del servei secret i que el creien mort el van homenatjar en un encounter molt emotiu. El duc d'Edimburg li imposà la medalla com a *Member of British Empire*, una de les condecoracions més preuades del Regne Unit.

Restaurant

DURAN

Dimarts nit i dimecres tancat

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

laBotigadel DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

Cròniques Presentació del llibre

Per Joan Muray Vocal de Cultura

“L'ORIGEN DE LA BANDERA INDEPENDENTISTA”

de Joan Crexell
De Rafael Dalmau. Editor

El passat 11 de setembre, Diada Nacional de Catalunya, i dins el marc de la Fira d'Entitats dels Països Catalans, que any rere any se celebra al passeig de Lluís Companys, de Barcelona,enguany, entre molts altres llibres de temàtica catalana, s'hi va presentar aquest.

El llibre “L'origen de la bandera independentista”, l'anomenada popularment com a “estelada”, de la qual enguany celebrem el centenari, fou escrit per Joan Crexell i Playà i publicat en primera edició per l'editorial El Llamp el 1984, que posteriorment en faria una segona.

Enguany, dins els actes del Centenari de l'Estelada, la comissió organitzadora, juntament amb Rafael Dalmau, Editor, n'ha fet una tercera edició, enriquida amb els pròlegs de les tres edicions i una interessant part gràfica, que amplia la de les anteriors, amb “noves” fotografies del creador de l'esmentada bandera, el masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872 - el Masnou 1938).

Fou un acte curt, ja que l'activitat frenètica de la fira no permetia major extensió; però hi ha previst de fer-ne una amb tots els honors deguts al Museu d'Història de Catalunya, al Palau de Mar de Barcelona, que ja s'anunciarà oportunament.

A l'acte del passat dia 11, hi van parlar un dels membres de la Comissió del Centenari de l'Estelada, Joan Marc Passada, i l'editor, Rafael Català i Dalmau.

Al Masnou, també hi farem actes commemoratius d'aquest centenari, llibre inclòs. L'un consistirà en una exposició sota el títol “Centenari de la bandera estelada”, que ens portarà la Comissió, i que es podrà veure al nostre local social dels dies 29 de novembre al 19 de desembre (vegeu-ne informació a *Gent del Masnou informa*). L'altre acte, una conferència sobre el centenari, serà en una entitat política i l'anunciaran oportunament.

El Masnou deu a aquest patrici català, que fou Vicenç A. Ballester, això i molt més; la nostra entitat ha fet, fa i farà el que calgui per al seu enaltiment.

INAUGURACIÓ DE LA REMODELACIÓ DEL LOCAL DE LA PLAÇA D'OCATA

Enguany l'Agrupació Sardanista ha celebrat una Diada Nacional amb un incentiu afegit, ja que es va inaugurar la remodelació del nostre local.

Aquesta inauguració es va fer al dia 10 de setembre a les 10 del vespre, amb l'assistència de les autoritats de la nostra vila, nombrosos socis, entitats locals, representació d'altres agrupacions sardanistes del nostre entorn. Tothom va ser convidat a un petit refrigeri de celebració i a gaudir de l'audició de sardanes, que va oferir la Cobla Marinada. La Junta que se sent gratificada per la participació que hi va haver en aquest acte; també, en nom de l'Agrupació, vol agrair a l'Ajuntament la gentilesa d'unes reformes que milloren aquest petit local que ocupem a la Plaça d'Ocata. L'Agrupació també va participar en l'ofrena floral que es va fer a la plaça 11 de Setembre.

Curs de sardanes

Recordem que ja ha començat el curs d'ensenyament de sardanes i encara podeu apuntar-vos-hi als telèfons 93.540.71.59 / 93.555.06.96 / agr.sardanista_masnou@josoc.cat

Teatre capital Per Rosa M. Isart (La cartellera barcelonina) Fotos: M. J. R. Lucas

15 sutures. Ballem?

Encara hi som a temps. *La sutura*, de l'autora nòrdica **Marina Steinmo**, enfila la recta final a la **Biblioteca de Catalunya** (c/ de l'Hospital, 56). Fins al 15 d'octubre una **Silvia Sabaté**, plètòrica i coherent, sacrificada (i seductora), fidel a un text arriscadíssim, fa la funció tota sola, amb algun esquitx de música minimalista i exquisida feta *ad hoc* i també provinent de **Suècia**

(**Sofia Jernberg**). Senyors, volen que els expliquem què ha de ser *fer teatre*? No entendre gaire, però sentir-se absolutament fascinat. Voler repetir: per entendre més o voler entendre menys. Pensar que qui ha escrit el text està enfollit o a punt del suïcidi: és tanta la raresa a intermitències que desprèn el text! És passejar la vista per un espai —no necessàriament ple— i tenir la sensació d'estar viatjant ben ràpid i de notar una lupa a la mà que veu magnífiques i magnificades les flors i olora els colors. És aixecar-se de la butaca tenint consciència del veí. *La sutura* apunta en aquesta direcció. Grollerament i succinta —diríem—, Frankenstein, els Aliens, els Terminators i les clíniques quirúrgiques estètiques hi són presents a través d'unes reformulacions molt personals que signa la dramaturga nascuda a Estocolm. Amb una direcció encertadíssima de **Teresa Devant** que rematen unes bones pautes de moviment escènic d'Adrià Devant i la suggerent escenografia d'Albio Gonzalez —quants fantasmes, amb tant pocs materials!—, el muntatge no deixa gens indiferent. Ballem aquest ball grotesc, esgarrifós, macabre, seductor, a través de la veu d'una dona operada! El text ha estat publicat per la revista *Assaig de Teatre* núm. 66-67 (www.aiet.cat) el setembre de 2008: així no podreu dormir. Balla també la història d'un fragment de mapa europeu. Txecoslovàquia i Anglaterra, des de la Primavera de Praga fins a la caiguda del mur de Berlín, viuen al **Teatre Lliure** fins al diumenge 19 d'octubre a través de les paraules de **Tom Stoppard** (1937). *Rock'n'roll*, amb direcció d'**Àlex Rigola** fa mal: l'esquerra i els seus ideals són en un plat d'alumini sense la sopa de pa a dintre. Parlem de fracassos i decepcions.

A l'envelat hi ha més balladors disposats a entrar al vostre cos: *Cartones* de **Manuel Veiga** serà al **Teatre del Raval** del 9 d'octubre al 2 de novembre, el sòlid actor **Oscar Intente** serà al **Teatre Gaudí** de Barcelona per oferir un tast de poesia catalana amb *Ca...lluny, redéu...* del 21 d'octubre al 12 de novembre, i al **Teatre Romea** vibrarà *La vida es sueño* de **Calderón de la Barca** (1600-1681) amb la companyia Siglo d'Oro de la Comunidad de Madrid —del 9 al 19 d'octubre.

Siguem sintètics: ballar és un acte de retrobament. En especial amb la **nostra naturalesa humana** (i social): la nostra eina imprescindible... avui tot sovint desaprovechada i consumint-se al contenidor, entre tetrabricks.

Arran de sòl

Per Pledebut

Segueixo fent treballar el meu magí (cosa que, sembla, no fa tothom) i m'adono, mentre passejo, vaig d'un cantó a l'altre, que hi ha un munt de senyals de circulació per a gent de peu o sobre rodes, en voreres, carrers o carretera.

Sí, és cert; però també observo la gran quantitat de vosaltres, que sou per a qui estan posades, que us salteu totes les normes i després passa el que passa, com el que va passar a Barcelona el mes passat a un pobre conductor d'autobús, després de trobar-se amb dos penques, l'un de mal aparcat i que li dificultava de poder tornar i l'altre que anava en direcció contrària i a sobre volia tenir raó, que els va tocar el rebre a uns tercers. Hi ha gent que sembla que sempre porti un rei al cos.

Al Masnou he observat que per la vorera, i ho he escrit un munt de vegades, on hi ha unes plaques de prohibit circular-hi amb bicicleta, i molts, tan *panxos*. I si, per casualitat, es creuen amb algun membre d'ordre, es veu que en aquell moment mirava cap a un altre costat.

També hi ha plaques de prohibit aparcar o estacionar, i tan frescos, ells no es tiren cap pedra al fetge.

Vas per un carrer d'una sola direcció, doncs ja cal que vigilis ja, que en poden sortir de trasantó.

I la velocitat, quin riure tu, on s'ha vist d'haver d'anar tan a pas de tortuga? (pensen?), si els seus vehicles estan fets per anar a la velocitat que vulguis. Què es creuen els qui fan les lleis?, a ells no hi ha qui els pari.

I parlant de velocitat, heu anat mai pel port?, hi ha plaques de prohibit anar a més de 20 per hora. La majoria es deuen pensar que això només va dirigit als qui van en patins o monopatins, que per a ells no va el pollastre.

Hi ha un fet que encara no té plaques, tot i que, pel que es veu del que serveixen les que hi ha i el compliment que n'haurien de fer observar els qui els correspon, que potser no cal que es gastin els nostres diners a fer-les fer i col·locar-les. Em refereixo al que he dit tantes vegades, sobre la merda dels meus congèneres, propietat d'amos marrans, porcs, deixats, tant me fot, etc. Que per poc que badis, quedes ben calçat, vas de segona com es deia.

També us podeu parar a observar els passos de vianants, sigui subterranis o de semàfor. Si hi pareu esment, veureu com, tot i ser utilitzats per la majoria, a alguns es veu que no els importa jugar-se la vida i passen per allà on els *rota...*, ja m'enteneu oi? Només em sabria greu per al pobre conductor que els atropellés, però ells s'ho busquen. Tot això ho he observat de forma passiva, ja que, si a sobre hi vols intervenir fent-los veure que no ho fan bé i que poden causar accidents, encara en surts mal parat o ben cagat, segons sigui el cas.

Apa, i feu com aquells simis de la filosofia oriental, mireu, escolteu i no parreu. Bup, bup.

sector comercial

Carrer Sant Felip

Joan Vila
Perruqueria home

Tomàs Vives, 16
el Masnou
93 540 07 49

De dimarts a divendres
de 10 a 13 i de 15,30 a 20
dissabte de 9 a 14
Hores convingudes

Jul's
ESPAI DE BELLESA

Sant Felip, 34 el Masnou
93 540 96 31

EL MASNOU
 serveis

**SERVEIS
DE NETEJA
I DE
MISSATGERS**

 93 555 76 61
609 72 65 16

C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)

Acadèmia PERELLÓ

El centre d'estudis de
preparació i repàs de més
alt rendiment al Maresme

**ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
Tel 93 555 03 07
El Masnou
academiaperello@terra.es

el cullerot

- Tot per a la cuina -
elcullerot@hotmail.com

Canonge Baranera,75   Sant Felip,45
Badalona   El Masnou
93 384 43 51   93 540 97 41

**TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC**

Jaume I, 112
T.93 555 80 06/16 59

Tota mena de treballs
d'impressió, maquetació,
disseny, etc.

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut.
De manera especial ens calen veus d'homes, tant de
tenors com de baixos.

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts
abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de
dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Exposicions

Fins al 17/10

"CENT CARES"... dibuixos de l'artista masnoví Joan Comellas

Del 18/10 al 7/11

ANNIA ARAGONÉS (olis)

Del 8 al 28/11

Fotografies del Níger, organitzada per la **Fundació Campaner**, ONG que fa 10 anys que lluita contra la malaltia infantil "noma" al Níger.

Conferència Mongòlia

Diumenge 26 d'octubre a les 6 de la tarda, a la sala d'actes.

Conferència-projecció:

PEL NORD DE MONGÒLIA AMB BICICLETA, a càrrec del masnoví Xavi Tarafa. Reportatge a la pàg. 14

La Plaça del Diamant

Divendres 17 d'octubre a 2/4 de 10 del vespre, a la sala d'actes de Gent del Masnou.

Amb motiu del centenari del naixement de Mercè Rodoreda tal dia com avui, el GAT farà una lectura escenificada de l'obra "LA PLAÇA DEL DIAMANT"

Hi actuaran: CRISTINA GOMILA - CRISTINA SAGRÉ MONTERRAT CONDEMINAS

Direcció: ALBERT VIDAL

Col·leccionisme

PLAQUES DE CAVA

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA (cada segon dimecres de mes)

Dimecres 8 d'octubre de 7 a 9 del vespre

Dimecres 12 de novembre de 7 a 9 del vespre

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu? Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actua!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults

Telèfons de contacte: 627630082 (Oriol Colomer) 676334144 (Aina Ripoll)

DES DE QUE JUGO A L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU HE APRENDIT QUE ELS "ADHUCS" NO ES POSEN MAI EN PLURAL !

CASUM LES CABÒRIES!

PERFECCIONA EL TEU POLAC !!

TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!!

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. AGELL, 9 (EL MASNOU).

L'endevinalla

per V.D.R.

És rodó com un garbell,
és llarg igual que un budell.
i ai! d'aquell que hi cau a n'ell.

Resposta: uoq le

LLIÇÓ D'OPTIMISME

Per Ramon Asensio i Cardell

He llegit el llibre **Joaquim Cusí i Furtunet, farmacèutic, 1879-1968**, escrit per Emília Marfà i Ferreras, persona que dedicà tota la vida laboral als Laboratoris del Nord d'Espanya, com a cap del departament de correspondència. M'ha agradat la **introducció** que hi fa, i em plau de transcriure-la:

“Entre el material de frases, sentències i màximes que Joaquim Cusí havia recollit i que, eventualment, llegia o distribuïa entre els seus col·laboradors, hi havia el text del qual el general Mac Arthur guardava en el seu despatx entre els retrats de Washington i Lincoln.

*Es titula **LLIÇÓ D'OPTIMISME**, i tot el que té de positiu, de coratjós, ens recorda la manera de ser, d'obrar, d'anar endavant, d'aconseguir l'èxit en tot allò que empenia Joaquim Cusí, fins que assolí millorar l'obra, convertint-la en obra ben feta.*

Heus ací per què aportem aquest text que reflecteix quins eren els seus ideals així com la sensibilitat que el caracteritzava.”

ga l'ànima. La inquietud, el dubte, la manca de confiança, la temença i la desesperació... són els ràpids equivalents dels llargs, llargs anys que inclinen el cap i encaminen l'esperit cap a la seva fi.

*Que es tinguin 70 o 16 anys, hi ha sempre en tot cor humà l'amor a allò meravellós, la dolça admiració pels estels, el resplendor de les coses i pensaments, l'intrèpid desafiament als esdeveniments, la inesgotable apetència infantil del “**Què ve després?**”.*

Un és tan jove com la seva confiança, tan vell com el seu temor, tan jove com la seva esperança, tan vell com la seva desesperació.

Mentre el teu cor rep missatges de bellesa, d'alegria, d'intrepidesa, de

magnificència i de poder del Planeta, dels Homes i de l'Infinit, ets jove.

Quan tots els records s'han aflluït i tots els racons del cor estan coberts amb la neu del pessimisme i el gel de la misantropia, aleshores, i només aleshores, hauràs arribat realment a vell... i, arribat aquest moment, que Déu tingui misericòrdia de la teva ànima.”

El Masnou, 8-6-2008

Fotografia **MODERNA FARMÀCIA CUSÍ**

El 2 d'agost del 1902, Joaquim Cusí i Furtunet obre a Figueres la seva farmàcia. La primera especialitat l'anomenà “Pomada Cusí” per a la cura dels “ulls de poll”. Quan comença les seves activitats sobre la preparació de la “Pomada Cusí Oxid Groc de Mercuri”, neix l'empresa **Laboratoris del Nord d'Espanya**. En vistes a traslladar-se al Masnou, per estar més a prop de Barcelona, l'any 1919 compra la finca del **Mas Antic**, al Masnou, i al 1922, comença la construcció dels edificis de l'empresa.

“La joventut no és una època de la vida. És un estat de la ment. És una demostració de la voluntat, una qualitat de la imaginació, el vigor de les emocions, el predomini del valor sobre la timidesa, el desig d'aventures en contrast amb el desig de comoditat. Ningú és vell només pel fet d'haver viscut un cert nombre d'anys. Només s'envelleix quan s'abandonen els ideals. Els anys arruguen la pell, renunciar als ideals arru-

Parlem de bolets

Dissabte, 15 de novembre a les 7 de la tarda, Conferència i mostra gastronòmica al local social de Gent del Masnou.

XI Trobada *Anem a buscar bolets*

Diumenge 16 de novembre a les 8 del matí, a la Plaça dels caballets. Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin, poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans. En cas de pluja la sortida es farà el dia 18 de novembre.

Ho organitza:
Amics i Antics Escoltes del Masnou amb la col·laboració de **Gent del Masnou** i la **Caixa de Pensions**

MASNOU.COM
Portal social
Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ceigrup
Immobilirias
FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO
Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com
T/ 93.555.69.03

Finques Puig S L
Serveis immobiliaris en general
Administració i venda de pisos, cases i rústiques. Propietat horitzontal. Assessoria jurídica
Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net
Visiteu-nos a: finquespuig.net

SALA
AUTOMOCIÓ
• MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
• PNEUMÀTICS
• ALINEACIONS
• AIRE CONDICIONAT
C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

A T
àngel tena
JOIERS

Ens hem traslladat d' carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta.

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51
E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

CORRELLENCUA

2008

EL MASNOU 2008
17 i 18 d'octubre

Ca n'Humet
Fontanills, 77

Divendres 17 22 h

Concert de Caliu i Cesc Freixas

Dissabte 18 a la PI Marcel·lina Monteys **18 h** Cercavila per la llengua amb els Geganters del Masnou fins a Ca n'Humet
• **19 h** Actuació infantil amb el malabarista dels jeroglífics
• **20 h** Colla bastonera Picadits • **22 h** Lectura del manifest i espectacle pirotècnic • **22 h** Concert amb Miquel del Roig

FUTUR, LLENGUA I NACIÓ